

หนึ่งร้อยสิบลี (2)

เข้าใจความคิด

ยามบ่ายลูกค้าในร้านตัดชุดลดน้อยลง เสวี่ยเจียเยวจึงนั่งพุดคุยกับ เสวี่ยหยวนจิ่งอยู่หลังโต๊ะคิดเงิน ไม่นานก็ได้ยินเสียงของป่าหยาງดังขึ้นที่หน้าประตู

“โอหยา เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว”

เสวี่ยเจียเยวมองไปยังหน้าประตูร้าน ก็เห็นป่าหยาງหอบบางอย่าง เดินเข้ามาด้วยอาการเหนื่อยล้า

เมื่อเห็นของสิ่งนั้นชัดๆ เธอก็ตกใจจนลุกพรืดพรวดขึ้นมา

สิ่งที่ป่าหยาງหอบเข้ามาคือกระถางใบหนึ่ง และในกระถางใบนั้นก็มี พืชชนิดหนึ่ง ผลสีแดงสดรูปทรงราวเขาวัวพร้อม กับใบสีเขียว... นั่นคือพริก ทั้งยังมีกลิ่นค่อนข้างฉุนและคงจะเผ็ดมาก แต่ยุคนี้จะมีพริกได้อย่างไร

เมื่อเห็นป่าหยาງนำกระถางพริกมาวางไว้บนโต๊ะคิดเงิน เสวี่ยเจียเยว ก็เอื้อมมือไปเด็ดพริกหนึ่งเม็ดมาดู ก่อนจะนำเข้าปาก หลังจากชิมแล้วก็ถึงกับ น้ำตาไหลทันที

หนึ่งคือมันเผ็ด สองคือเธอตื่นตันใจเป็นอย่างมาก

ตั้งแต่ข้ามภพมา คิดไม่ถึงเลยว่าวันหนึ่งเธอจะได้เห็นพริก ในภาพก่อน เธอเป็นคนชอบกินเผ็ดมากจนแทบขาดพริกไม่ได้ คงเหมือนกับคนที่ชอบสูบบุหรี่ หรือเหมือนอาจารย์ซาง⁸⁰ที่ทำให้บุรุษชอบหมกมุ่นอยู่ในบ้าน

เสวี่ยหยวนจิ้งที่นั่งอยู่ด้านข้างประหลาดใจทันทีเมื่อเห็นเถาดีใส่กระถางนั้น พอเห็นเสวี่ยเจี๋ยเยว่เอ๋อมมือไปเด็ดพืชรที่มีผลสีแดงสดเข้าปาก จากนั้นน้ำตาก็ไหลออกมา เขาตกใจจนต้องเอ่ยถาม

“เยว่เอ๋อร์ เจ้าเป็นอันใดไป”

เขาเอ๋อมมือไปหวังจะแย่งพืชรสีแดงนั้นมา ทว่าเสวี่ยเจี๋ยเยว่กลับกำเอาไว้แน่นไม่ยอมปล่อย ไม่ว่าเขาจะแกะมือเล็กออกอย่างไรก็ไม่เป็นผล ในที่สุดเขาก็ตำหนิอีกฝ่าย “อย่าขยับ”

ชายหนุ่มไม่เคยเห็นเสวี่ยเจี๋ยเยว่หวงของแบบนี้มาก่อน ผลสีแดงลักษณะคล้ายเขาวัวที่อยู่ในมือแม่นางน้อยคือสิ่งใดกันแน่

แต่ยามนี้เสวี่ยเจี๋ยเยว่ไม่สนใจเสวี่ยหยวนจิ้งแม้แต่น้อย กลับหันไปเอ่ยถามป้าหยาง “ป้าหยาง ท่านรู้หรือไม่ว่าสิ่งนี้คืออันใด ท่านไปเอามาจากไหนหรือเจ้าคะ”

เมื่อครุ่นนี้ป้าหยางตกใจเพราะเห็นเสวี่ยเจี๋ยเยว่เด็ดพืชรที่มีผลสีแดงนั้นขึ้นมากิน หลังจากเห็นเด็กสาวน้ำตาไหลนางก็ยิ่งตกใจมากกว่าเดิม ยามนี้พอได้ยินเสวี่ยเจี๋ยเยว่เอ่ยถามนางด้วยท่าทางกระตือรือร้น ช่วงเวลาที่นางกล่าวออกมาเสียงจึงสั้นเครือ

“ของ... ของนี้ข้าเองก็ไม่รู้ว่ามันคือสิ่งใด เป็น... เป็นของที่ภรรยาหลานชายให้ข้ามา ข้าได้ยินนางเรียกว่าพริกอะไรสักอย่าง”

เสวี่ยเจี๋ยเยว่รีบเอ่ยถามทันที “นางมีพริกเช่นนี้ได้อย่างไร... มีเพียงกระถางเดียวหรือว่ามีอีกมาก แล้วพวกมันอยู่ที่ไหนเจ้าคะ”

---

⁸⁰ คือฉายาของดารานาง AV ที่ชื่อ โชระ อาโออิ

เสวี่ยหยวนจึงเห็นเด็กสาวเอ่ยถามป่าหยางด้วยความร้อนใจจึงปรามเอาไว้ “เจ้าค่อยๆ ถามก็ได้ ไม่ต้องทำให้ป่าหยางตกใจเช่นนั้น”

เสวี่ยเจียเยว่สังเกตเห็นว่าใบหน้าของป่าหยางซีดเผือด จึงรีบเดินออกมาจากหลังโต๊ะคิดเงิน แล้วประคองนางนั่งลงบนเก้าอี้ด้านข้าง ก่อนจะบอกเสวี่ยหยวนจิ้งรินน้ำชาให้นางหนึ่งถ้วย จากนั้นจึงส่งให้ป่าหยางด้วยสองมือพร้อมเอ่ยด้วยรอยยิ้มหวาน

“ท่านแม่ ข้าทำท่านตกใจหรือเจ้าคะ ข้าไม่ปิดบังท่านก็แล้วกันเจ้าคะ ข้าเคยเห็นพีชชนิดนี้ในตำรามาก่อน ตอนนั้นข้าได้แต่คิดว่าคนรุ่นก่อนเขียนขึ้นมาหลอกลวงคนรุ่นหลัง แต่คิดไม่ถึงว่าจะได้เห็นพริกเช่นนี้จริงๆ ถึงได้ตกใจจนต้องรีบร้อนเอ่ยถามท่าน ท่านไม่ต้องแปลกใจนะเจ้าคะ”

เมื่อป่าหยางได้ยินเช่นนั้น หัวใจที่เต้นรัวจนแทบจะทะลุออกมาจากอกก็ค่อยๆ สงบลง จากนั้นจึงรับถ้วยน้ำชาที่เสวี่ยเจียเยว่ส่งมาให้แล้วจิบหนึ่งอีกเพื่อระงับความตกใจ ก่อนจะกล่าวด้วยรอยยิ้ม

“เจ้าเค้นถามด้วยอาการเช่นนั้น ทำให้ข้าตกใจจนแทบพุดอะไรไม่ออกที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น”

พอจิตใจสงบลงแล้วนางก็เล่ารายละเอียดให้เสวี่ยเจียเยว่ฟัง “เมื่อข้าเข้าบอกรับแล้ววันนี้เป็นวันเกิดของภรรยาหลานชายข้า อีกทั้งพวกเขายังบอกให้ข้าไปที่เรือนแต่เช้าใช้หรือไม่ หลังจากเจ้ากลับไป ข้าเปลี่ยนชุดและออกไปทันที พอถึงที่นั่นก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าการดูจิว กินข้าว และพุดคุยกับญาติๆ ตอนที่พวกเขาเข้าไปนั่งในห้องของภรรยาหลานชาย ก็พบว่าในห้องของนางมีกระถางเช่นนี้อยู่สองใบ ภรรยาหลานชายข้าเรียกมันว่าพริก ญาติของนางชื้อกลับมามาตอนไปค้าขายอยู่นอกเมือง ทั้งยังบอกว่าพีชชนิดนี้ออกดอกงดงาม หากปลูกไว้ในเรือนจะดียิ่งนัก

“ตอนนั้นพวกข้าต้องยกยอภรรยาหลานชาย เพราะไม่เคยเห็นพีชเช่นนี้มาก่อน แต่นางกลับมีสีหน้าเบื่อหน่าย นางบอกว่าแรกเริ่มมันออกดอกสีขา

เล็กๆ บางดอกก็ไม่งาม พอดอกร่วงจะมีผลสีแดงคล้ายกับเขาวัว ตอนนั้นนางเห็นว่าสีแดงสดมันก็งามดี จึงอยากเก็บไว้ชื่นชม แต่ไม่กี่วันก่อนสาวใช้ที่กำลังทำความสะอาดห้องกลับไม่ระวังจนทำให้ผลสีแดงนั้นหัก พริกนั้นทำให้นางรู้สึกแสบตาจนน้ำตาไหล ในขณะที่นางคิดจะโยนทิ้ง พ่อสามีของนางก็ห้ามเอาไว้ บอกว่าถึงอย่างไรก็เป็นของที่ญาติให้มา จะโยนทิ้งคงไม่เหมาะ ให้วางไว้เช่นนั้นเถอะ

“ต่อมาพวกข้าก็เอยประจบนางอยู่หลายประโยค พอภรรยาหลานชายมีความสุข นางก็มอบต้นพริกให้ข้าหนึ่งกระถาง ส่วนอีกกระถางนางให้อีกคนไป ข้าเองไม่เคยเห็นสิ่งนี้มาก่อนจึงรับเอาไว้ และเดินถือกลับมาตลอดทางเฮ้อ... ข้าเหนื่อยแทบตาย หากรู้ว่าจะเหนื่อยเช่นนี้ ข้าคงปฏิเสธไปตอนที่ภรรยาหลานชายบอกว่าจะยกให้ข้าแล้ว”

“ท่านแม่ ท่านเหนื่อยและปวดเมื่อยตรงไหนหรือเจ้าคะ ปวดไหล่หรือปวดเอว” เสวี่ยเจียเยว่เอื้อมมือไปนวดไหล่ให้นางด้วยรอยยิ้มที่สดใส ก่อนจะลดมือต่ำลงนวดเอว ปرنนิติดูแลจนป้าหยางสบายตัว เธอจึงกล่าวต่อด้วยรอยยิ้ม “ข้าชอบพริกนี้มากๆ ท่านแม่ หากท่านไม่ชอบ มิสู้มอบให้ข้าละเจ้าคะ แลกกับเงินสองตำลึงดีหรือไม่เจ้าคะ”

เสวี่ยหยวนจิ้งเงยหน้าขึ้นมองเสวี่ยเจียเยว่ทันที จากนั้นก็ก้มหน้าลงอ่านตำราของตนด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก

แม้จะไม่รู้ว่าเหตุใดเสวี่ยเจียเยว่ถึงได้ให้ความสำคัญแก่สิ่งที่เรียกว่าพริกนั้น แต่ในเมื่อเจ้าตัวชอบ ต่อให้ต้องจ่ายเงินมากเท่าไรก็ยินดีที่จะจ่ายออกไป

ป้าหยางพลันหันไปมองเสวี่ยเจียเยว่ด้วยความประหลาดใจ “เจ้าคิดจะใช้เงินสองตำลึงเพื่อแลกกับพริกกระถางนี้เช่นนั้นหรือ”

เสวี่ยเจียเยว่พยักหน้าพร้อมกล่าว “หากท่านคิดว่าเงินสองตำลึงนั้นน้อยไป ข้าสามารถเพิ่มเงินให้ท่านได้อีกหน่อย อีกทั้งข้าไม่เพียงต้องการใช้เงินแลกพริกกระถางนี้กับท่านเท่านั้น แต่ยังอยากซื้อพริกอีกกระถางที่คนผู้นั้นได้ไป

ด้วย คงต้องรบกวนท่านแม่เป็นธุระแทน”

เธอตัดสินใจแน่วแน่แล้ว ไม่ว่าจะต้องใช้เงินเท่าไรเธอก็ต้องได้พริก
สองกระถางมาครอบครอง ไม่แน่ว่าอาจจะเป็นโอกาสในการทำการค้าครั้งใหญ่
ก็เป็นได้

หนึ่งร้อยสิบห้า

ไฉ่เรียวแรงแรมมือกับความหวาดกลัว

สุดท้ายป่าหยางก็ยอมรับเงินสองตำลึงแล้วยกกระถางต้นพริกให้ เสวี่ยเจี๋ยเยว่ ทั้งยังรับเงินอีกสองตำลึงเพื่อจะนำไปซื้ออีกกระถางด้วย จากนั้น ก็บอกว่าจะไปหาญาติผู้หนึ่งของตนแล้วออกจากบ้านไป

เสวี่ยเจี๋ยเยว่ดีใจยิ่งนัก เมื่อป่าหยางจากไปแล้ว เธอก็รีบเข้าไปกอดแขน เสวี่ยหยวนจิ่งด้วยความตื่นเต้น พร้อมกับเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

“ท่านพี่ พวกเราจะรวยกันแล้วเจ้าค่ะ”

ที่แห่งนี้ไม่มีพริก รัสเซียต์ในอาหารล้วนมาจากฮวาเจี๋ยว⁸¹ และดอกจู้วี่⁸² ทว่าตอนนี้มีพริกแล้ว...

เมื่อนึกถึงอาหารในภาพที่จากมาอย่างปลาลั้ม ต้มเนื้อ ต้มเผ็ดเลือดเปิด และเครื่องใน ไก่ผัดพริก และหม้อไฟน้ำแดงน้ำมันยี้ม เสวี่ยเจี๋ยเยว่ก็อยาก

---

⁸¹ คือพริกไทยเสฉวน

⁸² คือดอกต้อกั่วต เป็นไม้ดอกที่มีถิ่นกำเนิดในแถบอเมริกาใต้ ลำต้นมีขนาดใหญ่ ร่มรื่น ดอกมีสีขาวและออกเป็นแนวตามกิ่ง

เงยหน้าขึ้นฟ้าแล้วหัวเราะออกมาดังๆ ไม่มีสิ่งใดทำให้สุขใจได้เท่านี้อีกแล้ว

พวกเขาอยู่ที่ร้านจนกระทั่งฟ้ามืดก็ปิดประตู ระหว่างทางที่เดินกลับ เรือน สีหน้าของเสวี่ยเจียเยว่ดูอารมณ์ดีตลอดเวลา แม้เสวี่ยหยวนจิ้งจะเป็นห่วง พูดซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าอยากช่วยยกกระถางต้นพริก ทว่าถึงอย่างไรเธอก็ไม่ยอม เอาแต่กอดกระถางเอาไว้แนบอกอย่างหวงแหน อุ้มอย่างทะนุถนอมราวกับเป็นสมบัติล้ำค่าที่สุดในใต้หล้านี้

เสวี่ยเจียเยว่เอาแต่มองกระถางต้นพริกด้วยรอยยิ้มจนกระทั่งเดินมาถึงเรือน ก่อนจะวางลงบนโต๊ะอย่างเบามือและระมัดระวัง เมื่อเห็นว่าใบพริกเริ่มเหลืองแล้ว เธอก็เด็ดออกเบาๆ แล้วบอกเสวี่ยหยวนจิ้งว่าตนจะนำอ่างไม้ออกไปตักน้ำมารดต้นพริก

เสวี่ยหยวนจิ้งเห็นว่าในสายตาของเด็กสาวมีเพียงต้นพริกในกระถางนั้น ไม่มีเขาอยู่ในสายตาแม้แต่เศษเงาเดียว ก็ทั้งนึกขำและโกรธไม่น้อย

ที่เขาขำก็เพราะว่าต้นพริกในกระถางนั้นมองอย่างไรก็เป็นเพียงไม้ประดับ แต่เสวี่ยเจียเยว่กลับใส่ใจดูแลมันยิ่งนัก และที่โกรธคือในสายตาของแม่นางน้อย เขาไม่สำคัญเท่าต้นพริกในกระถางนั้น...

ด้วยเหตุนี้เขาจึงนึกอิจฉามันอย่างอดไม่ได้

เสวี่ยเจียเยว่ยกอ่างไม้ที่ตักน้ำใส่จนเต็มเข้ามาในเรือน แล้วค่อยๆ เทน้ำลงที่โคนต้นพริก ก่อนจะใช้มือจุ่มลงในน้ำแล้วสลัดใส่ใบพริกเบาๆ เมื่อนึกขึ้นมาได้ว่าพืชชนิดนี้ชอบแสงแดด และต้องรับน้ำค้างยามที่พระจันทร์ปรากฏขึ้นมา ไม่อาจวางไว้ในเรือนเหมือนไม้ประดับอื่นๆ ได้ เธอก็ยกกระถางออกไปวางไว้บนลานด้านนอก

ขณะเดียวกันเธอก็กังวลว่าเสี่ยวฉานกับหู่จื่อจะมาเตะตอของมัน จึงลังเลว่าจะเข้าไปเรียกพวกเขาที่เรือนดีหรือไม่ ทันใดนั้นก็เห็นว่าเด็กทั้งสองคนกำลังเดินออกมาพอดี

เธอรีบเรียกพวกเขาด้วยความดีใจ “เสี่ยวฉาน หูจื่อ พริกกระถางนี้ ทำให้ความสำคัญยิ่งนัก พวกเจ้าห้ามมาแตะต้องมันเด็ดขาด หากเห็นคนอื่น คิดจะเข้ามาแตะต้องมัน พวกเจ้าสองคนต้องรีบห้ามเอาไว้ เข้าใจหรือไม่ แล้ว ข้าจะเลี้ยงขนมถึงบ๊ะจ่างพวกเจ้าทั้งสอง”

เสี่ยวฉานกับหูจื่อพยักหน้าพร้อมกับรับปาก จากนั้นเด็กชายก็เอ่ยขึ้นมาอีก “พี่เยว่ ป้าโจวให้ข้ามาบอกท่านนางไปแล้ว ท่านไม่ต้องกังวล และนางยังบอกให้ข้ามอบปีนนี้ให้ท่านด้วย”

เมื่อกล่าวจบเขาก็ยื่นปีนที่ถือเอาไว้ให้เสวี่ยเจียเยว่

เสวี่ยเจียเยว่ก้มมองก็พบว่าปีนเงินรูปผีเสื้อและดอกไม้ ไม่เพียงดอกโบตั๋นที่ทำได้ดงามเท่านั้น ผีเสื้อยังมีชีวิตชีวาราวกับหนวดทั้งสองเส้น บนหัวมันกำลังสั่นไหวเบาๆ ดูงดงามยิ่งนัก

เธอจำปีนอันนี้ได้... ตอนที่เพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ที่นั่นเมื่อสองปีก่อน มีครั้งหนึ่งป้าโจวป่วย เธอจึงคอยส่งข้าวส่งน้ำให้นางด้วยความหวังดี จากนั้นป้าโจวมอบปีนนี้ให้เธอเป็นค่าเหนื่อย แต่เธอก็ปฏิเสธไป ทว่าตอนนี้...

เสวี่ยเจียเยว่เงยหน้ามองหูจื่อด้วยความประหลาดใจ “ป้าโจวไปแล้ว... หมายความว่าอย่างไร นางไปที่ใด”

เพราะหัวใจกำลังกระวนกระวาย น้ำเสียงของเธอจึงต่างจากยามปกติ อยู่ไม่น้อย ทำเอาเสวี่ยหยวนจิ้งที่เดิมที่อยู่ในเรือนประหลาดใจ จนต้องรีบเดินออกมาเฝ้าถาม

“เยว่เออร์ เจ้าเป็นอันใดไป”

เสวี่ยเจียเยว่ไม่ได้ตอบคำถามของเขา แต่เฝ้าถามหูจื่อด้วยความร้อนใจ “หูจื่อ ป้าโจวไปที่ใด นางได้บอกไว้หรือไม่ว่าจะกลับมาเมื่อไร”

เดิมทีหูจื่ออายุก็ยังไม่ค่อย ทั้งยังมีนิสัยขาดกั้ว ยามนี้เขาจึงตกใจอย่างเห็นได้ชัด และซุกตัวอยู่ในอ้อมแขนของเสี่ยวฉาน มือก็กำชายเสื้อของผู้เป็นพี่สาวเอาไว้แน่น

เมื่อเสวี่ยหยวนจิ้งเห็นเช่นนั้น ก็โน้มตัวลงและวางมือขวาลงบนไหล่ของเขาพร้อมกับจ้องมอง ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“หู่จื่อ พี่เยวี่ไม่ทำร้ายเจ้าหรอก นางเพียงเป็นห่วงป้าโจวเท่านั้น ถ้าเช่นนั้นเจ้าบอกข้าเถอะ วันนี่เกิดเรื่องอันใดขึ้น ป้าโจวพูดอะไรกับเจ้าบ้าง”

พอเห็นแวตาดอ่อนโยนของเสวี่ยหยวนจิ้ง หู่จื่อก็ค่อยๆ สงบลง และครุ่นคิดครุ่นหนึ่งก่อนจะเอ่ย

“วันนี้หลังจากพี่เยวี่กับพี่จิ้ง และแม่เข้ากับพี่สาวของข้าออกไป ข้าก็เล่นอยู่ในลาน เล่นไปได้สักพัก ข้าได้ยินเสียงเคาะประตูใหญ่ที่ลาน ข้าจึงถามว่าใคร แต่ยังไม่เปิดประตูให้ พอคนด้านนอกไม่ตอบ ข้าจึงนึกว่าเขาจากไปแล้ว แต่คิดไม่ถึงว่าคนผู้นั้นจะกระโดดข้ามกำแพงเข้ามา ทำให้ข้าตกใจจนสะดุ้งโหยง ยืนตัวแข็งที่มองเขาผู้นั้น หลังจากเข้ามาเขาก็เปิดประตูลาน แล้วอีกคนที่ยืนรออยู่ด้านนอกก็เดินเข้ามา

“ข้า... ตอนนั้นข้ากลัวมากจนร้องให้ออกมา ข้าถามพวกเขาว่าเป็นใคร และบอกให้พวกเขาออกไป แต่พวกเขากลับไม่ไป คนที่กระโดดข้ามกำแพงเข้ามาก่อนถามว่านี่คือที่อยู่ของสตรีเซโจวหรือไม่ ข้าก็เอาแต่ร้องไห้ไม่พูดต่อมา... ต่อมาป้าโจวก็เปิดประตูเรือนของนาง เมื่อพวกเขาสองคนเห็นป้าโจว ก็คุกเข่าลงทันที ข้าได้ยินเสียงป้าโจวถอนหายใจ แล้วนางก็มอบขนมให้ถึง⁸³ ให้ข้า บอกข้าว่าอย่าร้องไห้และอย่ากลัว จากนั้นคนทั้งสองก็เดินเข้าไปในเรือนกับป้าโจว พอนางออกมาก็มอบปิ่นเงินอันนี้ให้ข้า ให้ข้านำมามอบให้พี่เยวี่ และบอกว่านางต้องไปแล้ว ขอพี่เยวี่อย่าได้เป็นห่วงนาง แล้วก็เดินออกไปพร้อมกับสองคนนั้น”

หู่จื่อพูดอย่างติดๆ ชัดๆ ขณะมองไปที่เสวี่ยหยวนจิ้งด้วยความประหลาด
“พี่... พี่จิ้ง มี... มีเพียงเท่านั้นขอรับ ส่วน... ส่วนอื่น... ไม่มีแล้วขอรับ”

⁸³ คือขนมกินเล่นชนิดหนึ่ง เคลือบด้วยน้ำเชื่อมสีม่วงแดงคล้ายดอกไผ่ถึง

เสวี่ยหยวนจิ้งเอี่ยมมือไปลูบศีรษะของเด็กชายเบาๆ แล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “อ้อ พี่จิ้งเข้าใจแล้ว เจ้ากับพี่สาวกลับเรือนก่อนเถอะ”

หูจื่อตอบรับทั้งที่มีมือเล็กยังจับชายเสื้อของเสวี่ยฉวนเอาไว้นั่น ก่อนจะหมุนตัวเดินกลับไปที่เรือนของพวกเขา

เสวี่ยเจี๋ยเยว่เอี่ยมมือไปคว้าแขนของเสวี่ยหยวนจิ้งเอาไว้ด้วยความร้อนใจ และเอ่ยถามเขาด้วยสีหน้าตื่นตระหนก

“ท่านพี่ สองคนนั้นคือใครกันเจ้าคะ เหตุใดท่านอาจารย์ถึงได้ไปกับพวกเขา พวกเขาจะทำดีกับท่านอาจารย์ของข้าหรือไม่”

เสวี่ยหยวนจิ้งจับมือเรียวเล็กไว้ สัมผัสได้ว่ามือนี้เย็นเฉียบ เมื่อมองตาของเสวี่ยเจี๋ยเยว่ ก็พบว่าสิ้นน้ำใสๆ คลออยู่ เขารู้สึกสงสารแม่นางน้อยยิ่งนัก

เขาจูงมือเสวี่ยเจี๋ยเยว่กลับเข้าเรือน และกดไหล่บอบบางเบาๆ ให้แม่นางน้อยนั่งลงบนเก้าอี้ ก่อนจะลากเก้าอี้อีกตัวมานั่งลงตรงหน้าอีกฝ่าย และจับมือที่เย็นเฉียบนั้นเอาไว้

“เจ้าวางใจเถอะ สองคนนั้นไม่มีทางทำร้ายป้าโจวอย่างแน่นอน” เขาเอ่ยปลอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “เมื่อครู่นี้หูจื่อบอกว่าพวกเขาคุกเข่าลงทันทีเมื่อเห็นป้าโจว หลังจากนั้นก็ได้บังคับนางให้ไปกับพวกเขาด้วย ไม่อย่างนั้นป้าโจวคงไม่มีเวลามอบปีนเงินนี้ให้หูจื่อ และสั่งความให้เขามาบอกเจ้าว่าไม่ต้องเป็นห่วงนางหรอก”

เสวี่ยเจี๋ยเยว่รู้สึกตื่นตระหนก ราวกับว่าสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ดวงตานั้นเพียงจับจ้องไปที่เสวี่ยหยวนจิ้ง

ช่วงเวลาที่ผ่านมานี้ ไม่ว่าจะพบพานเรื่องอันใด และต่อให้เธอตื่นตระหนกเพียงใด ตราบใดที่มีเขาอยู่ข้างๆ เธอก็จะรู้สึกเหมือนมีที่ยึดเหนี่ยวจิตใจเสมอ เขาแยกแยะทุกอย่างและอธิบายให้ฟัง ทั้งยังบอกเธอเสมอว่าไม่ต้องกังวล เขาจะจัดการทุกอย่างเอง

เสวี่ยหยวนจิ้งไม่รู้ว่าสองคนที่มาหาป้าโจวในวันนี้มีฐานะเช่นไร แต่เขา

ไม่อาจแสดงอาการใดๆ ต่อหน้าเสวี่ยเจียเยว่ได้

เขารู้ว่าป้าโจวสำคัญต่อเสวี่ยเจียเยว่เพียงใด นางไม่เพียงเป็นอาจารย์ผู้ถ่ายทอดวิชาความรู้ให้เท่านั้น แต่ยังเปรียบเสมือนญาติคนหนึ่งของเด็กสาวเมื่อจู่ๆ ได้ยินว่ามีคนแปลกหน้าสองคนมาพาดตัวนางไป อีกทั้งนางยังไปด้วยความเต็มใจ แน่หนอนว่าในใจของเสวี่ยเจียเยว่ย่อมเป็นกังวล

พอเห็นว่าเสวี่ยเจียเยว่ยังคงตื่นตระหนกและกังวล เขาก็ลูบหลังมือของอีกฝ่ายเบาๆ ด้วยฝ่ามืออันอบอุ่น และเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“อันที่จริงในใจเจ้าเองก็รู้ดีว่าฐานะของป้าโจวนั้นไม่ใช่ธรรมดาใช่หรือไม่ ตามที่หูจื่อกล่าวมาเมื่อครู่ ทำทางสองคนที่มาในวันนี้ดูเคารพนางยิ่งนัก บางทีพวกเขาอาจเป็นบ่าวรับใช้ที่มาเชิญตัวนางกลับเรือน ป้าโจวยังกำชับหูจื่อให้บอกเจ้าว่าไม่ต้องเป็นห่วงนางใช่หรือไม่ แล้วเจ้าจะกังวลไปใย หากนางรู้เข้าจะสบายใจหรือ”

เสวี่ยเจียเยว่ไม่กล่าวคำใด ความจริงแล้วที่เสวี่ยหยวนจิ้งกล่าวมานั้น เธอเข้าใจดี แต่ไม่เอายากยอมรับเท่านั้นเอง

เธอเป็นคนที่ขาดความรัก ไม่ว่าจะในภพก่อนหรือภพนี้ คนที่ดีกับเธอจริงๆ มีอยู่ไม่กี่คน ดังนั้นเสวี่ยเจียเยว่จึงหวงแหนคนที่ดีกับตนทุกคน อยากจะอยู่กับพวกเขาไปตลอดชีวิต แต่ในใจก็รู้ว่าเมื่อเวลาผ่านไป จะมีสักกี่คนที่อยู่กับเธอไปตลอดชีวิตได้ ไม่ว่าจะจากตายหรือจากเป็น เมื่ออยู่ร่วมกันได้ระยะหนึ่งก็ต้องแยกจากกัน เช่นเดียวกับมารดาและตายายของเธอในภพที่จากมา รวมทั้งป้าโจวในภพนี้

แล้วเสวี่ยหยวนจิ้งผู้นี้เล่า เขาจะเดินไปกับเธอเพียงแค่ระยะหนึ่งเท่านั้น สุดท้ายก็ต้องแยกจากไปเช่นกันหรือไม่ ถึงอย่างไรในภายภาคหน้าเขาต้องแต่งภรรยา มีครอบครัว เมื่อถึงตอนนั้นในใจของเขาก็ต้องมีสตรีอื่น แล้วเขาจะทำตัวใกล้ชิดกับเธอเช่นนี้อีกหรือไม่ หรือจะค่อยๆ ห่างเหินกันไป ไม่ว่าพี่น้องจะสนิทกันแค่ไหนในวัยเด็ก เมื่อโตขึ้นความสัมพันธ์นั้นก็ย่อมน้อยลงเป็นธรรมดา

พอคิดถึงความเป็นไปได้ในข้อนี้ หัวใจของเสวี่ยเจี๋ยเยว่ก็เจ็บปวด
ราวกับถูกเข็มทิ่มแทง น้ำตาไหลพรากอย่างอดกลั้นไม่ได้

เสวี่ยหยวนจึงคิดว่าเด็กสาวยังเป็นห่วงป้าโจว จึงใช้มือเช็ดน้ำตาบน
ใบหน้าขาวเนียนเบาๆ และเอ่ยปลอบใจ

“อย่าร้องไห้ไปเลย หากพวกเจ้าศิษย์อาจารย์ยังมีวาสนาต่อกัน เมื่อถึง
เวลาก็ต้องได้พบกันอีก”

ทุกครั้ง que เห็นเสวี่ยเจี๋ยเยว่ร้องไห้ หัวใจของเขาก็แสนจะเจ็บปวด อยาก
จูบซับน้ำตาบนใบหน้าของแม่นางน้อยเสียให้ได้ และเอ่ยปลอบใจอย่าง
อ่อนโยน ขอเพียงแค่เด็กสาวมีความสุข ไม่ว่าเรื่องอันใดเขาก็ยินดีจะทำ

ทว่ายิ่งเขาอ่อนโยนมากเท่าไร เสวี่ยเจี๋ยเยว่ยิ่งคิดว่าต่อไปเมื่อเขาแต่ง
ภรรยาแล้วจะค่อยๆ ห่างเหินกับเธอ เป็นเหตุให้เธอตื่นตระหนก และความ
กลัวที่อธิบายไม่ได้ก็เกาะกุมหัวใจของเธอแน่น

คนผู้นี้คือคนเดียวที่ปฏิบัติกับเธอเป็นอย่างดี ต่อให้เธอเป็นคนเห็น
แก่ตัวหรือไม่เอาไหนก็ตาม...

เสวี่ยเจี๋ยเยว่ไม่อาจปล่อยให้เขาจากไปได้ ไม่อย่างนั้นชีวิตของเธอ
จะดำเนินต่อไปได้เยี่ยงไร

หนึ่งร้อยสิบหก

ต่างฝ่ายต่างเข้าใจผิด

ยามนี้เสวี่ยเจียเยว่รู้สึกตื่นตระหนกเพราะคิดว่าเสวี่ยหยวนจิ้งจะห่างเหินกับเธอเมื่อเขาแต่งงานในภายภาคหน้า หลังจากเขาปลอมโยนด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ทั้งยังเช็ดน้ำตาบนใบหน้าของเธอเบาๆ ก็ยิ่งทำให้เธอไม่อาจอดกลั้นได้อีก แล้วโผล่เข้ากอดเขาที่นั่งอยู่ตรงข้ามทันที ใบหน้าด้านข้างแนบชิดกับแก้มอกอันอบอุ่นของเขา เขนทั้งสองข้างกอดรอบเอวบางของชายหนุ่มเอาไว้แน่น พร้อมกับเอ่ยด้วยเสียงปนสะอื้น

“ท่านพี่... ท่านอย่าทิ้งข้านะเจ้าคะ”

น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยการอ่อนหวานและความไม่สบายใจ

เสวี่ยหยวนจิ้งได้ยินเช่นนั้น หัวใจของเขาราวกับถูกบงการอย่างโหม่งตืออย่างรุนแรง ช่วงขณะนั้นเขาแทบไม่เชื่อหูของตัวเอง

เขาได้ยินเสวี่ยเจียเยว่พูดเช่นนั้นจริงๆ หรือ ที่กล่าวมานั้นหมายความว่าอะไร ในใจของแม่นางน้อยคิดเหมือนกับที่เขาคิดกับเจ้าตัวหรือไม่

หลังจากตกใจอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็รู้สึกดีใจจนแทบไร้สติ กระทั่งไม่รู้ว่าจะควรจะกล่าวอันใดออกมา จึงได้แต่กอดแม่นางน้อยเอาไว้แน่น

หากสามารถหลอมรวมร่างของเสวี่ยเจี๋ยเยว่เข้ากับกระดูกของเขาได้ คงจะดีมีโช้น้อย ด้วยวิธีนี้อีกฝ่ายจะได้กลายเป็นคนคนเดียวกันกับเขา และต่อไปจะไม่มีผู้ใดกล้าปรารถนาในตัวแม่นางผู้นี้อีก

“ข้าไม่มีวันทิ้งเจ้า” เขาพูดแล้วบรรจงจูบหน้าผากของเสวี่ยเจี๋ยเยว่ ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงอันอ่อนโยน “เจ้าวางใจเถอะ ข้าจะไม่มีวันทิ้งเจ้าไปตลอดชีวิต”

เป็นเรื่องยากหากจะซ่อนความตื่นเต้นไว้ใ้ในหัวใจ เสียงที่กล่าวออกมา จึงสั้นเล็กน้อย แต่ถ้าฟังอย่างตั้งใจ ก็จรรู้ว่าเขาดีใจจนแทบคลั่ง

เสวี่ยเจี๋ยเยว่ไม่กล่าวอะไร เพียงซุกหน้าเข้ากับอกของเขาและร้องไห้สะอึกสะอื้น แล้วเสวี่ยหยวนจิ้งไห้เลยจะเอ่ยเร่งเร้า เขาจูบเส้นผมของแม่นางน้อยเบาๆ อยู่พักใหญ่ ก่อนยกมือขึ้นลูบแผ่นหลังบอบบางเพื่อปลอบโยน

ร่างงดงามราวหยกที่อ่อนนุ่มและหอมหวานอยู่ในอ้อมกอดเช่นนี้ ทำให้ในใจของเสวี่ยหยวนจิ้งกระวนกระวายขึ้นมาทันที อยากก็ล้มบรรจงจูบไ้บนหน้ากับริมฝีปากอ่อนนุ่มของเสวี่ยเจี๋ยเยว่ที่เขาจูบนับครั้งไม่ถ้วนในความฝัน แต่กลัวว่าอีกฝ่ายจะไม่สบายใจหากถูกล่วงเกินอย่างกะทันหัน จึงได้แต่ฝันทนเอาไว้ เมื่อทนไม่ไหวก็เพียงจูบลงบนเส้นผมของแม่นางน้อยแทน

ชายหนุ่มคิดว่าเสวี่ยเจี๋ยเยว่อยู่ในอ้อมกอดของเขา ย่อมมองไม่เห็นตอนที่เขาจูบผมของเจ้าตัว เขาจึงไม่กังวลว่าอีกฝ่ายจะไม่พอใจ

เมื่อเสียงร้องไห้เบาาลงแล้ว เขาก็ก้มหน้าลงมอง และเห็นเสวี่ยเจี๋ยเยว่กำลังเงยหน้ามองเขาพอดี

ในดวงตาของแม่นางน้อยยังเต็มไปด้วยน้ำใสราวกับหมอกชั้นบางๆ... ดอกไ้ที่งัดที่ชุ่มไปด้วยน้ำค้าง... หรือดอกท้อท่ามกลางกลุ่มควัน ทำให้คนที่ได้มองเกิดความสงสารอยู่หลายส่วน แต่ใบหน้าหนึ่งดังมายิ่งกว่าสิ่งใด และเมื่อได้มองท่าทางที่อ่อนแอของเด็กสาวในยามนี้ ความปรารถนาและโหยหาพลันหลังไหลเข้ามาในใจของเขาทันที

อยากรังแกแม่นางผู้นี้ อยากทำให้อีกฝ่ายร้องไห้อยู่ภายใต้ร่างอันกำยำของเขา อยากได้ยินเสียงสั่นกระเส้าร้องเรียกเขาว่า ‘ท่านพี่...’

เสวี่ยหยวนจึงไม่อาจรู้ได้ว่าตอนนี้ตนเป็นอันใดไป เขาละอายใจกับความคิดอันน่ารังเกียจของตนยิ่งนัก แต่ก็ต้องยอมรับว่าในใจของเขาตื่นเต้นเป็นอย่างมาก

ลมหายใจของเขาหนักหน่วงขึ้น ขณะที่ศีรษะก้มต่ำลงเรื่อยๆ เพราะชายหนุ่มเริ่มควบคุมตัวเองไม่ได้ อยากจะโน้มหน้าลงจูบเช็ดน้ำตาที่ไหลพรากออกมา และริมฝีปากแดงเรื่ออันบอบบางราวกลีบดอกไม้

“ท่านพี่”

จู่ๆ เขาก็ได้ยินเสียงของเสวี่ยเจียเยว่ เมื่อตั้งสติได้ชายหนุ่มจึงรีบนั่งตัวตรงทันที

หัวใจของเขายังคงเต้นรัว และไม่กล้ามองหน้าเสวี่ยเจียเยว่ ได้แต่มองไปที่ตัวอักษร ‘ฝู’ ซึ่งเขavnอยู่บนผนัง พร้อมทั้งพยายามตอบกลับด้วยน้ำเสียงอันราบเรียบ

“หือ? มีเรื่องอันใดหรือ”

เสวี่ยเจียเยว่เอ่ยออกมาด้วยความเหนียมอาย “เมื่อครู่พอข้ารู้ว่าท่านอาจารย์จากไป ก็นึกถึงตอนที่ท่านจะแต่งงานมีครอบครัวในภายภาคหน้า และแน่นอนว่าท่านต้องห่างเหินจากข้า ในใจของข้าเจ็บปวดยิ่งนัก ดังนั้นข้าจึงอดร้องไห้ออกมาไม่ได้ ข้าสับสนจริงๆ ท่านอย่าใส่ใจกับคำพูดเมื่อครู่ของข้านักเลย”

ขณะที่กำลังเสียใจเมื่อครู่นี้ เธอไม่ได้สนใจในสิ่งที่ตนพูดออกมา แต่เมื่อเล็กร้องไห้และไต่รตรองดู ก็คิดได้ว่าเหตุใดเธอถึงได้เห็นแก่ตัวเช่นนั้น ถึงอย่างไรเสวี่ยหยวนจึงก็ต้องแต่งงานมีครอบครัว เธอจะรังเขาไว้เพราะตัวเองไม่อยากอยู่คนเดียวได้อย่างไร

เสวี่ยเจียเยว่กังวลว่าชายหนุ่มจะเก็บคำพูดของเธอไปใส่ใจ เพราะเขา

เคยพูดอยู่หลายครั้งว่าจะปฏิบัติกับเธอเหมือนน้องสาวแท้ๆ ของตน แล้วเธอจะพูดจากลุ่มเครือต่อหน้าเขาได้เอียงไร จะไม่ทำให้เขาเข้าใจผิดเอาหรือ ด้วยเหตุนี้เธอจึงรีบกล่าวอธิบายให้เขาเข้าใจในทันที

เสวี่ยหยวนจึงได้ยินคำพูดของเสวี่ยเจี๋ยเยว่ กลับตัวแข็งทื่อไปชั่วขณะราวกับถูกไครยกถั่งน้ำเย็นราตรดลงมาบนศีรษะของเขาก็ไม่ปาน

จากนั้นเขาก็ก้มลงมองแม่หางน้อยและเอ่ยถาม “เจ้าบอกว่... ไม่ให้ข้าใส่ใจกับคำพูดเมื่อครู่ของเจ้าอย่างนั้นหรือ”

น้ำเสียงนั้นฟังดูเย็นชาขึงนัก และมือที่โอบไหล่เสวี่ยเจี๋ยเยว่ก็บีบแน่นขึ้น

เมื่อเสวี่ยเจี๋ยเยว่ได้ยินเช่นนั้น ใบหน้าของเธอก็ร้อนผ่าวขึ้นมาทันที และรู้สึกผิดในใจไม่น้อย

เธอดิ้นออกจากอ้อมกอดของเขา และถอยมานั่งหลังตรงบนเก้าอี้ให้เรียบร้อย ก่อนจะยกมือขึ้นปิดปอยผมออกจากแก้มและทัดไว้ที่ใบหูด้วยท่าที่ไม่เป็นธรรมชาติ แล้วมองเสวี่ยหยวนจิ้งด้วยแววตารู้สึกผิด จากนั้นจึงเบนสายตาไปที่อื่น พร้อมกับเอ่ยด้วยเสียงอันแผ่วเบา

“ก็เพราะว่า... เพราะว่ประโยคนั้นจะทำให้ท่านไม่ไปจากข้า”

เธอกล่าวจบก็ก้มหน้าอันร้อนผ่าวลง จึงไม่เห็นว่ยามนี้สีหน้าของเสวี่ยหยวนจิ้งอึ้งงัน ตกใจ และเสียใจมากเพียงใด อีกทั้งแฝงอัยกัระเพื่อมขึ้นลงรุนแรงแค่นั้น

เดิมทีเสวี่ยหยวนจิ้งเข้าใจว่เสวี่ยเจี๋ยเยว่คิดเช่นเดียวกับกันกับตน ถึงได้ตีใจจนแทบคลั่งเมื่อได้ยินอีกฝ่ายขอร้องไม่ให้เขาจากไป แต่คิดไม่ถึงว่นี่จะเป็นเพียงความปรารถนาของเขาฝ่ายเดียว ความจริงแล้วเป็นเพราะบ้ำใจจากไป เสวี่ยเจี๋ยเยว่จึงรู้สึกเสียใจ อาลัยอาวรณ์ เป็นเหตุให้เฝ้เข้ามากอดเขาและร้องให้ออกมาอย่างขมขื่น กระทั่งเอ่ยว่ไม่ให้เขาทิ้งนางไป...

เสวี่ยเจี๋ยเยว่เพียงกล้วว่จะมีใครทิ้งตนไปอีกคน ถึงได้มีอาการเช่นนี้

นำชั้นหนักที่เขาคิดไปเอง...

เสวี่ยหยวนจึงไม่กล่าวอันใดครู่หนึ่ง ก่อนที่เขาจะถอนหายใจยาว มุมปากยกยิ้มเยาะเย้ยตัวเอง

แต่ความหงุดหงิดในใจก็ไม่บรรเทาลงอยู่ดี...

ทันทีที่เสวี่ยเจี๋ยเยว่ได้ยินเสียงเขาถอนหายใจ เธอก็คิดว่าพี่ชายผู้นี้ไม่พอใจ แต่ไม่อาจรู้เหตุผลที่แท้จริงได้... หรือเป็นเพราะเขาเบื่อหน่ายคำพูดก่อนหน้าของเธอ

เสวี่ยหยวนจึงคงคิดเพียงว่าเธอเป็นน้องสาวแท้ๆ ของเขาเท่านั้น น้องสาวกับพี่ชายจะเอ่ยคำที่คลุมเครือเช่นนี้ได้เยี่ยงไร อีกทั้งเดิมทีเขาก็ไม่ใช่คนที่มีปฏิสัมพันธ์กับใคร ดูจากท่าทีเฉยเมยที่เขาทำกับนางเอกทั้งสองคน...

ทันใดนั้นเสวี่ยเจี๋ยเยว่ก็รู้สึกร้อนใจขึ้นมาทันที และเมื่อรู้สึกเช่นนั้นก็มักจะเอื้อมมือไปจับแขนของเสวี่ยหยวนจึง คิดไม่ถึงว่ายามนี้ชายหนุ่มกลับสะบัดมือเธอออกทันที

ตอนนี้เสวี่ยหยวนจึงรู้สึกเสียใจและกังวล อยากจะบอกเสวี่ยเจี๋ยเยว่ว่าเขาคิดอะไร แต่ก็กลัวว่าอีกฝ่ายจะรังเกียจและไม่สนใจเขาอีก แต่ยังไม่พูดกลับทำให้เขาใกล้จะเสียดสีเข้าไปทุกที

เสวี่ยเจี๋ยเยว่ยังคงคิดจะมากอดแขนเขาอีก แม่นางน้อยคิดว่าเขาเสียใจและกังวลใจไม่พอจนอยากเพิ่มเชื้อไฟให้อ่างนั้นหรือ

เป็นเพราะกลัวว่าจะควบคุมตัวเองไม่ได้ จนบอกความในใจออกมาให้เสวี่ยเจี๋ยเยว่ได้รู้ เสวี่ยหยวนจึงจึงไม่คิดจะสนใจเด็กสาวอีก เขาลุกขึ้นยืนและเดินไปที่ห้องของตนทันที

เขาต้องการทำให้จิตใจของตัวเองสงบลง แต่ทุกครั้งที่เห็นหน้าเสวี่ยเจี๋ยเยว่กลับไม่สามารถสงบใจได้ และตอนนี้เขาไม่ต้องการพูดเรื่องเหล่านั้น เพราะถึงอย่างไรอีกฝ่ายก็น่าจะยังเด็ก เขาไม่อยากทำให้เสวี่ยเจี๋ยเยว่ตกใจกลัว

แต่เสวี่ยเจี๋ยเยว่กลับคิดว่าเขาโกรธเพราะเรื่องที่เธอพูดไปเมื่อครู่ เมื่อ

เห็นว่าชายหนุ่มเข้าห้องไปแล้ว เธอก็รู้สึกหวาดกลัว

ขณะที่เธอคิดจะตามไปนั้น ก็กังวลว่าเสวี่ยหยวนจิ้งจะโกรธมากขึ้น หากเป็นเช่นนั้นจะทำอย่างไร แต่ถ้าเดินไปที่ห้องของตนจะรู้สึกไม่สบายใจไม่น้อย

หลังจากคิดครุ่นหนึ่ง สุดท้ายเธอก็มายืนอยู่ตรงหน้าม่านที่ใช้แทนประตูห้องของเสวี่ยหยวนจิ้ง น้ำตาไหลอย่างเงียบๆ

มนุษย์ก็เป็นเช่นนี้ ตอนดีใจนั้นมองสิ่งใดล้วนสวยงามไปหมด แต่เมื่อเสียใจก็อดโทษตัวเองไม่ได้ ไม่ว่าจะทำอะไรสิ่งใดล้วนมีแต่เรื่องแย่ๆ เช่นเดียวกับเสวี่ยเจียเยว่ที่ยังร้องไห้เท่าไรก็ยังเสียใจเท่านั้น น้ำตาที่ไหลออกมาเป็นเหมือนสายฝนหยาดตกลงจากชายคายามฝนตกหนักไม่มีที่สิ้นสุด

ไม่รู้ว้าร้องให้อยู่นานเท่าไร จู่ๆ ม่านก็เปิดออก และชุดคลุมยาวสีฟ้าก็ปรากฏให้เห็นผ่านม่านน้ำตา

ความจริงเสวี่ยเจียเยว่ไม่ได้ร้องไห้นานนัก เพราะเสวี่ยหยวนจิ้งไม่อาจยอมให้แม่ตนเองน้อยย่นร้องให้อยู่หน้าห้องของเขาได้ แม้ว่าอีกฝ่ายจะพยายามกลั่นไว้มิให้เสียงเล็ดลอดออกมา แต่ชายหนุ่มก็ยังได้ยินอยู่ดีจึงรีบออกมาดู

เมื่อเห็นว่าใบหน้าขาวเนียนเต็มไปด้วยคราบน้ำตา ความหงุดหงิดและกังวลก็หายไปทันที จากนั้นเขาถอนหายใจเบาๆ แล้วเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“อยู่ดีๆ เจ้าร้องไห้ทำไม”

ขณะที่เสวี่ยเจียเยว่คิดจะเอื้อมมือไปกอดแขนเสวี่ยหยวนจิ้ง ก็กลัวว่าเขาจะโกรธและไม่สนใจเธออีกต่อไป จึงได้แต่เอ่ยด้วยเสียงปนสะอื้น

“ท่านพี่... ท่าน... ท่านโกรธข้า ไม่สนใจข้า”

เสวี่ยหยวนจิ้งไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี เมื่อเห็นดวงตางดงามคู่นั้นแดงก่ำ จมูกเล็กบวมเป่ง เขาก็อดสงสารไม่ได้ จึงคว้าตัวอีกฝ่ายเข้ามากอดพร้อมเอ่ยปลอบโยนด้วยน้ำเสียงอบอุ่น

“ข้าจะโกรธเจ้า... จะไม่สนใจเจ้าได้เยี่ยงไร หรือต่อให้ข้าโกรธ ไม่สนใจ

เจ้าแค่นั้น ทราบใดที่เจ้าเรียกข้าว่า ‘ท่านพี่’ ข้าก็ลืมทุกอย่างไปจนหมดสิ้นแล้ว ไม่ใช่หรือ ไยเจ้าต้องร้องไห้จนมีสภาพเยี่ยงนี้ ทื่อ?”

ขณะที่กล่าวนั้นเขาก็ยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาให้เม่นางน้อย แต่เช็ดอย่างไรก็ไม่หมดเสียที สุดท้ายเขาจึงได้แต่ยิ้มอย่างจวนใจ

“เจ้าเกิดจากน้ำหรือไร เหตุใดน้ำตาถึงได้มากเพียงนี้ ปกติมักจะเห็นเจ้าปากคอเราะรายต่อหน้าคนอื่นเสมอ เหตุใดถึงไร้พิษสงเมื่ออยู่ต่อหน้าข้า ไม่ทันไรก็ร้องไห้เสียแล้ว”

เสวี่ยเจียเยว่อดทนไม่ไหว จึงกอดเอวของเขาเอาไว้แน่น ชูกหน้าเข้าหาอ้อมอกของชายหนุ่มพลางสะอื้น “ไม่เหมือนกันเจ้าคะ พวกเขาเป็นคนนอกสำหรับข้า ไม่ว่าจะอย่างไรข้าก็ไม่ใ้ใจ แต่ท่านคือพี่ชายข้า เป็นญาติของข้า ครอบครัวของข้า ดังนั้นข้าจึงไม่ต้องระวังเมื่ออยู่กับท่าน หากท่านโกรธ ท่านไม่สนใจข้า ข้ายอมร้องไห้อยู่แล้ว”

เสวี่ยหยวนจึงได้ยินเช่นนั้น ก็ยิ่งรู้สึกมีความสุขและทุกซึ้งใจไปพร้อมกัน มีความสุขเพราะเขาแตกต่างจากคนอื่น เสวี่ยเจียเยว่เห็นเขาเป็นคนสำคัญ ทุกการกระทำของเขาส่งผลต่อความรู้สึกของอีกฝ่ายได้อย่างง่ายดาย และที่ทุกซึ้งใจก็เพราะว่าเสวี่ยเจียเยว่ยังคงเห็นเขาเป็นที่ชาย ญาติสนิท และคนในครอบครัว แต่เขาอยากให้อีกฝ่ายเห็นเขาเป็นคนรัก... เป็นสามี

แม้ทั้งสองจะคิดว่าอีกฝ่ายเป็นเหมือนคนในครอบครัวเช่นกัน แต่ฐานะกลับต่างกันอย่างสิ้นเชิง

เสวี่ยหยวนจึงปลอบใจตัวเองว่า ถึงอย่างไรเม่นางผู้นี้ก็ยังคงเด็กนัก เรื่องเหล่านี้ควรค่อยเป็นค่อยไป และเพราะตอนนี้เสวี่ยเจียเยว่ยังเด็ก เขาจึงสามารถนำพาอีกฝ่ายไปยังทิศทางที่ต้องการในภายภาคหน้าได้ เรื่องทั้งหมดนี้ก็กลายเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เมื่อเขาอธิบายความรู้สึกของตนออกไป เสวี่ยเจียเยว่ก็จะไม่ต่อต้านและยอมรับในทันที

เมื่อคิดได้เช่นนั้น เขาก็กล่าวด้วยรอยยิ้ม “ข้าผิดเองที่ทำให้เจ้าเสียใจ

ข้าสัจญญา... ต่ไปนี่ข้าจะไมโกธ ไม่เพิกเฉยต่อเจ้าเช่นนี้อีกแล้ว ดีหรือไม่
เยวเออร์”

เสวียเจียเยวได้ยินเขาเป็นฝ่ายขอโทษ ก็เงยหน้าขึ้นมองทันที ก่อนจะ
เอ่ยออกมา “ไม่ ท่านพี่ ข้าไม่ตัวเอง ข้าไม่ควรพูดอะไรใดๆ กับท่าน ที่ท่านโกธ
ข้า ไม่สนใจข้าก็ถือว่าสมควรแล้ว”

“จะเรียกว่าคำพูดใดๆ ได้อย่างไร” เสวียหยวนจิ้งยิ้มบาง ขณะเดียวกัน
ก็เข็ดน้ำตาบนใบหน้าของเสวียเจียเยวไปด้วย และกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน
“ที่เจ้ากล่าวมานั้นถูกแล้ว ต่ให้เจ้าไม่พูด ข้าก็คิดจะอยู่กับเจ้าไปตลอดชีวิต
อยู่แล้ว ไม่มีวันทอดทิ้งเจ้าอย่างแน่นอน”

เสวียเจียเยวประหลาดใจยิ่งนัก ชั่วขณะนั้นเธอสิมร้องไห้และจ้องมอง
ไปที่เขา

ที่ชายหนุ่มกล่าวมานั้นหมายความว่าอย่างไร หรือว่าเขาไม่ยอมมี
ครอบครัว และจะอยู่ด้วยกันสองคนพี่น้องเช่นนี้ไปตลอดชีวิต

เสวียหยวนจิ้งเห็นสีหน้าของแม่นางน้อยดูประหลาดใจ แต่เขาก็ไม่มี
ที่หาว่าจะอธิบายอะไร

ชายหนุ่มตัดสินใจแล้ว นับแต่นี้ไปเขาจะไม่ปกปิดความรู้สึกของตนอีก
จะค่อยๆ เผยความรู้สึกของตนออกมา ทำให้เสวียเจียเยวคุ่นชิน เมื่อถึง
ตอนนั้นอีกฝ่ายย่อมไม่มีทางจากเขาไปไหนแน่นอน

รอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความพึงพอใจปรากฏบนใบหน้าและส่งไปถึง
ดวงตาของเขา น้ำเสียงที่กล่าวออกมานั้นก็อ่อนโยนยิ่งนัก

“เด็กดี อย่าร้องไห้เลย ข้าอยู่นี่แล้ว ข้าจะอยู่กับเจ้าเสมอ ไม่มีวันไปจาก
เจ้าแน่นอน”

หนึ่งร้อยสิบเจ็ด

จุดเริ่มต้นของความสงสัย

เวลาช่างผ่านไปเร็วยิ่งนัก เมื่อดอกเบญจมาศบานอากาศก็หนาวเหน็บ และเมื่อดอกท้อแบ่งบาน อากาศพลันเปลี่ยนเป็นอบอุ่น

ตั้งแต่ได้กระถางต้นพริกมาจากป่าหยาบและญาติของนางเมื่อปีที่แล้ว ช่วงเวลาหลังจากนั้นเสวี่ยเจียเยว่ก็ดูแลพวกมันเหมือนสมบัติอันล้ำค่า ในที่สุดความเหนียวล้าก็ไม่เสียเปล่า เพราะเธอสามารถเก็บเมล็ดพันธุ์พริกได้เต็ม ถุงผ้าใบเล็ก

เสวี่ยเจียเยว่รู้สึกว่ามันมีค่ามากกว่าทองคำ เมื่อนำเมล็ดพันธุ์ไปตากแดดแล้ว เธอก็เก็บรักษามันเอาไว้อย่างระมัดระวัง ช่วงปลายปีเธอกับเสวี่ยหยวนจิ้งไปดูที่ดินบริเวณชานเมืองมาหลายรอบ ก่อนจะเช่าที่ดินดีๆ หนึ่งถึงสองหมู่มากเพื่อรอใช้ในการเพาะปลูกพริก

ต้องขอบคุณยายของเธอที่ชอบปลูกพริก หอม และกระเทียมในกระถางที่สวนของท่าน เสวี่ยเจียเยว่จึงรู้จักวิธีการปลูกพริก

เมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิอากาศก็เริ่มอบอุ่น ต้องรีบใช้ประโยชน์จากวันที่มีแดดจ้าเปิดถุงผ้าใบเมล็ดพันธุ์พริกที่เก็บมาเมื่อปีที่แล้วเพื่อตากแดดอยู่สองวัน

จากนั้นก็นำถุงผ้าใบนั้นมาแช่น้ำอุ่น และใส่ไว้ในรูบนแทนเตา ซึ่งเป็นรูขนาดเล็กที่ทำขึ้นมาเพื่อเก็บตะบันไฟ ตรงนี้อุณหภูมิสูง ทำให้รากพืชงอกออกมาได้ง่าย หากภายนอกถุงผ้าแห้งก็นำมาแช่น้ำอุ่นอีกครั้ง ทำเช่นนี้อยู่หลายวัน เมื่อเปิดถุงผ้าดูอีกครั้งก็พบว่าเมล็ดพริกมีรากสีขาวขนาดเล็กและคอดงออกออกมาแล้ว

เรื่อนำเมล็ดพริกที่มีรากงอกแล้วมาโรยลงบนพื้นดิน และโรยดินทับบางๆ จากนั้นต้นกล้าจะเติบโตตามธรรมชาติในอีกไม่กี่วัน หากต้นกล้าขึ้นหนาแน่นเกินไป ก็ต้องถอนบางส่วนทิ้ง เมื่อต้นกล้าโตได้ขนาดเหมาะสมแล้วก็สามารถย้ายไปลงดินในบริเวณที่ต้องการได้

เนื่องจากพริกเป็นสิ่งที่ทำได้ยากในยุคนี้ คนทั่วไปไม่เคยเห็นมันแน่นอน เสวี่ยเจียเยว่จึงไม่รู้ว่าควรจะปลูกอย่างไร ในระยะแรกเธอต้องเรียนรู้ด้วยตัวเองทั้งหมด โชคดีที่มีเสวี่ยหยวนจิ้งคอยช่วยเหลืออยู่ข้างๆ จึงทำทุกอย่างได้อย่างราบรื่น

หลังจากนั้นไม่กี่วันฝนตกลงมาอย่างหนัก เมื่อเห็นว่าต้นกล้าดูมีชีวิตชีวาขึ้น และมีใบสีเขียวงอกออกมาจากลำต้น หัวใจของเสวี่ยเจียเยว่ก็รู้สึกสดชื่นตามไปด้วย

ยังมีอีกเรื่องที่ทำให้เธอมีความสุข นั่นก็คือเสวี่ยหยวนจิ้งสอบวิชาฉายผ่านแล้ว ตอนนั้นเขากลายเป็นบัณฑิตที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง ไม่ต้องเอ่ยถึงความคาดหวังของหัวหน้าสำนักศึกษากับเหล่าอาจารย์ว่ามีมากเพียงใด ซึ่งเขาก็ไม่ทำให้ทุกคนผิดหวัง เพราะเขาสอบได้อันดับหนึ่งในการสอบเขียนชื่อ ผู้ชื่อ และ ย่วนชื่อ ด้วยเหตุนี้จึงได้รับตำแหน่งเลี้ยวซานหยวน

หัวหน้ากับอาจารย์ในสำนักศึกษาไปชูต่างดีใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะแม้ผู้เรียนของพวกเขาจะสอบวิชาฉายผ่าน และเคยได้อันดับหนึ่งในการสอบเขียนชื่อกับผู้ชื่อ แต่ไม่เคยมีผู้เรียนคนใดสามารถสอบได้อันดับหนึ่งทั้งสามระดับมาก่อน พวกเขาพูดกันอย่างมีความสุขว่าเสวี่ยหยวนจิ้งสามารถสอบ

ได้อันดับหนึ่งของการสอบระดับต้นทั้งสามระดับเช่นนี้ ในภายภาคหน้าหากสอบระดับสูงกว่านี้ก็ต้องมีความหวังอย่างแน่นอน ดังนั้นพวกเขาจึงยิ่งให้ความสำคัญแก่เสวี่ยหยวนยิ่งมากขึ้น

กระนั้นท่าทีของชายหนุ่มกลับเฉยชาขึงนักร จนคนอื่นๆ ไม่รู้ว่าเขารู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าตนจะสอบได้อันดับหนึ่งทั้งสามสนามสอบ หรือความจริงแล้วเขาไม่ได้เก็บเรื่องนี้มาใส่ใจตั้งแต่ต้น

แต่ยามนี้เมื่อเขาเห็นว่าเสวี่ยเจียเยว่กังวลกับการเจริญเติบโตของตนพริกเหล่านั้น ชายหนุ่มก็กังวลเช่นเดียวกัน

แม้เสวี่ยเจียเยว่จะมีความสุข แต่เธอก็ไม่ตื่นต้นกับเรื่องที่เขาสอบผ่านเท่าไรนัก เพราะในเมื่อเสวี่ยหยวนจึงสามารถสอบได้อันดับหนึ่งของสำนักศึกษาไต้ซู่และสำนักศึกษาถั่วเยว่พร้อมกัน เช่นนั้นการสอบได้อันดับหนึ่งของทั้งสามสนามสอบก็ไม่นับว่าเป็นเรื่องแปลกอันใด

อีกอย่าง... ตราบใดที่เป็นพระเอกในนิยายเรื่องนี้ เขาย่อมทำได้อยู่แล้ว หากสอบได้อันดับสองจะรู้สึกอายหรือไม่เมื่อต้องบอกใครๆ ว่าตนเป็นพระเอกของเรื่อง ดังนั้นเธอจึงไม่ต้องเป็นห่วงในเรื่องนั้น แต่เป็นกังวลกับต้นกล้าพริกของตนจะดีกว่า

เสวี่ยเจียเยว่ทำงานยุ่งทุกวัน รู้ตัวอีกทีก็เข้าสู่ต้นฤดูร้อนแล้ว ต้นพริกโตขึ้นเรื่อยๆ ทุกครั้งที่เธอมาดูก็ต้องประหลาดใจเป็นอย่างมาก

เดิมทีเธอต้องการเก็บต้นกล้าพริกเหล่านี้ทุกวัน ทว่าหลังจากงานชมดอกเบญจมาศในเทศกาลฉงหยางเมื่อปีที่แล้ว กิจการของร้านซู่วิวี่เซวี่ยนก็ดีขึ้น แม้ว่าลูกค้าที่มาตัดชุดจะไม่ได้มาจนแน่นร้าน แต่ก็ถือว่ามีลูกค้าไม่ขาด จนเธอไม่สามารถปลีกตัวออกมาได้เป็นเวลานาน

เป็นไปตามที่เสวี่ยหยวนจึงคาดเอาไว้ คนในเมืองฉงหยางต่างรู้จักร้านตัดชุดซู่วิวี่เซวี่ยน ที่ทำชุดแบบใหม่และมีสีสันงดงาม ถึงแม้จะมีร้านตัดชุด

มากมายทำชุดในลักษณะเดียวกันออกมาขาย แต่ร้านชួយี่เซวียนก็สามารถทำชุดแบบใหม่ๆ ออกมาได้ทันเวลา ดังนั้นลูกค้าส่วนใหญ่จึงมักจะมาตัดชุดที่ร้านชួយี่เซวียนเสมอ และร้านขายผ้าที่เธอเคยไปเจรจาร่วมทำการค้าด้วยก่อนหน้านี้ แต่ถูกปฏิเสธ กลับทยอยมาที่ร้านเพื่อเจรจาทำการค้าร่วมกับร้านชួយี่เซวียน ซึ่งเสวี่ยเจียเยว่ก็บอกเหมือนที่เธอเคยพูดไปในคราวแรก ว่าร้านชួយี่เซวียนต้องการรับผ้าใหม่จากร้านของพวกเขา แต่ราคาผ้าต้องต่ำกว่าราคาในท้องตลาดสองส่วน

ถ้าแก่ร้านร่วยซิงหลงผู้มีใบหน้าใจดีก็มาพร้อมกับรอยยิ้มเช่นเดียวกัน และบอกว่าคราวที่แล้วเขาไม่รู้ว่าจะเสวี่ยหยวนจึงเป็นสหายร่วมห้องเรียนกับลูกชายของตน หากผู้เขาคงตอบตกลงร่วมทำการค้าไปแล้ว ยามนี้จึงอยากร่วมทำการค้าด้วย

หลังจากเสวี่ยเจียเยว่ซึ่งนำหน้าผลกำไรที่จะได้รับแล้ว เธอก็ตัดสินใจจะร่วมทำการค้ากับแก่แก่ลู่ และแน่นอนว่าแก่แก่ลู่ดีใจเป็นอย่างมาก แต่เสวี่ยหยวนจึงกลับไม่รู้สึกละอาย

ที่เขาไม่ดีใจก็เพราะรู้ว่าลู่ลี้เซวียนคิดอย่างไรกับเสวี่ยเจียเยว่ และคิดว่ามันเป็นเพราะเสวี่ยเจียเยว่รู้ว่าแก่แก่ลู่เป็นบิดาของลู่ลี้เซวียน จึงได้ยอมร่วมทำการค้ากับอีกฝ่าย

หรือว่าในใจของเสวี่ยเจียเยว่ให้ความสำคัญแก่ลู่ลี้เซวียน...

หลังจากเสวี่ยเจียเยว่รู้ความในใจของเขา เธอก็ไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี จึงรีบอธิบายเหตุผลที่ตนตัดสินใจร่วมทำการค้ากับแก่แก่ลู่

กิจการของตระกูลลู่ไม่ได้มีเพียงร้านผ้าใหม่ร่วยซิงหลงแห่งเดียว แต่ยังมีร้านเครื่องประดับและร้านค้าอื่นๆ อีกมากมาย ในเมื่อตอนที่เสวี่ยเจียเยว่ยังไม่ข้ามภพมา เธอหลงใหลในชุดฮั่นฝู และสามารถวาดแบบชุดออกมาได้แล้ว จะไม่ชอบเครื่องประดับโบราณเหล่านั้นได้อย่างไร แน่แน่นอนว่าเธอต้องเคยศึกษามาแล้ว ทั้งยังเคยเห็นแบบต่างๆ ในอินเทอร์เน็ต ถ้าจะให้วาดออกมาตอนนี้

ก็ไม่ยากเกินความสามารถ

เธออยากวาดเครื่องประดับแปลกๆ ที่เคยเห็นมาในภาพก่อน และส่งให้ร้านขายเครื่องประดับของเธำแก่ลู่ทำออกมา เมื่อทำเสร็จแล้ว เธำแก่ลู่สามารถขายเครื่องประดับส่วนหนึ่งนั้ร้านของเขาได้ เงินที่ขายได้เธอจะแบ่งให้เธำแก่ลู่หนึ่งส่วน และเครื่องประดับส่วนที่เหลือเธอจะเก็บไว้ขายนั้ร้านของตัวเอง

เสวียเจียเยว้วาดแบบหุ่นและขอให้ช่างไม้ทำหุ่นคนงำยๆ สองสามตัว เพื่อนำมาตั้งนั้ร้านชู่ยวีเซวียน จากนั้นเธอกั้นำชุดแบบใหม่ขงทางร้านมาสวมให้หุ่นเหล่านั้น เมื่อมีลูกค้าเขำมาก็จะมองเห็นได้ทันที ดีกั้การวาดภาพบนกระดาษให้ลู่กั้ค่าดู

นอกจากนี้เธอยังไปซื้อผมปลอมดีๆ มาสวมบนศีรษะขงหุ่นเหล่านั้น หวีผมให้หุ่นทุกตัวด้วยควมใส่ใจ และสวมเครื่องประดับที่ตนเองออกแบบให้ด้วย ทำเช่นนี้ดีกั้การทำให้คนรู้จักร้านด้วยวิธีอื่นๆ เพราะเมื่อลูกค้าเขำมา จะเห็นทันทีว่าชุดบนหุ่นนั้นงดงาม เครื่องประดับก็สวย สีสันเขำกันอิงนัก ซื้อชุดแบบนี้แล้วยอมต้องอยากซื้อเครื่องประดับเช่นกัน แม้ว่าจะไม่ได้ซื้อเครื่องประดับทั้งหมด แต่ก็คงเลือกซื้อชิ้นที่ตัวเองชอบกลับไปสักชิ้นสองชิ้น ไม่เพียงเป็นการเปิดร้านตัดชุดเท่านั้น แต่ยังขายเครื่องประดับอีกด้วย ส่วนขงอื่นๆ เช่น รองเท้า เครื่องประดับผมรูปดอกไม้ และพู่ ก็ค่อยคิดทำในภายหลัง

ถึงอย่างไรสิ่งสำคัญที่สุดก็คือชุด ส่วนขงอื่นๆ ที่สตรีชอบใช้ค่อยทำเพิ่มในภายหลัง โดยจุดประสงค์หลักขงเธอกั้คือการทำให้สตรีทุกคนที่เขำมาในร้านชู่ยวีเซวียนได้สวมชุดที่งดงาม หากไม่ใช่อยส่วน อย่างน้อยก็สักทำลิปส่วนที่เดินออกไปแล้วจะต้องกลับมาตัดชุดอีกครั้

ในฐานะเจ้าของร้าน ไม่ว่าอย่างไรเสวียเจียเยว้วก็ต้องแต่งตัวให้ดูดีเสียหน่อย ไม่อย่างนั้นคนที่เดินเขำมาเห็นเจ้าของร้านแต่งตัวไม่ดี แล้วจะเชื่อว่าร้านชู่ยวีเซวียนสามารถตัดชุดออกมำงดงามได้อย่างไร

ดังนั้นในช่วงครั้ปีที่ผ่านมา เสวียเจียเยว้วจึงตัดชุดที่งดงามสำหรับ

ตัวเองสองสามชุด ทั้งสวมเครื่องประดับอื่นๆ อีกมากมาย และในบรรดาเครื่องประดับทั้งหมด เธอชอบปิ่นระย้ามากที่สุด

เด็กสาวอายุสิบสามปีงัดมดั่งดอกกระวานในเดือนสอง สวมชุดกระโปรงสีชมพูอ่อน เส้นผมดำขลับรวบเป็นมวยส่วนหนึ่ง และปักด้วยปิ่นระย้า อีกส่วนปล่อยให้ยาวสลวย พูเส้นยาวที่ห้อยลงมาจากเอวพลิ้วไปมาเบาๆ ยามเคลื่อนไหว ช่างทำให้หัวใจของคนมองสั่นไหวยิ่งนัก

เสวี่ยหยวนจึงจะโล่งใจได้อย่างไรหากปล่อยให้เสวี่ยเจียเยว่ออกจากเรือนไปคนเดียว เขาไม่เพียงต้องไปกับเด็กสาวทุกครั้ง แต่ยังต้องให้อีกฝ่ายสวมหมวกที่มีผ้าโปร่งคลุมใบหน้าด้วย

ยามนี้คือต้นเดือนห้า เสวี่ยหยวนจึงไม่ไปเรียนที่สำนักศึกษา เขาจะตามเสวี่ยเจียเยว่ไปที่ชานเมืองด้วย เพื่อดูว่าต้นพริกที่ปลูกไว้โตแค่ไหนแล้ว

แม้ว่าเธอจะจ้งคนไปดูแลต้นพริกเหล่านั้นทุกวัน แต่ก็ยังไม่วางใจอยู่ดี และจะต้องไปดูทุกสองสามวัน

ในช่วงนี้อากาศอบอุ่น เสวี่ยเจียเยว่จึงสวมเสื้อสีม่วงกับกระโปรงผ้าโปร่งสีขาว และสวมหมวกที่มีผ้าโปร่งคลุมใบหน้า

เมื่อขึ้นมานั่งบนรถม้าเธอก็ถอดหมวกออกแล้ววางไว้ข้างตัว ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเสวี่ยหยวนจิ้งที่อยู่เบื้องหน้า เขาสวมชุดคลุมยาวคอกลมที่ทำจากผ้าไหมสีเขียวหยก บนเอวห้อยจี้หยกคู่เอาไว้ ใบหน้าของเขายังคงหล่อเหลายิ่งนัก

ตั้งแต่เสวี่ยหยวนจิ้งสอบวิชาผ่านแล้ว บางครั้งเสวี่ยเจียเยว่ก็ไม่เรียกเขาว่า ‘ท่านพี่’ แต่จะเรียกเขาอย่างติดขำว่า ‘ท่านบัณฑิตเสวี่ย’ เหมือนกับในตอนนี่ที่เธอกล่าวด้วยรอยยิ้มสดใส

“ท่านบัณฑิตเสวี่ย ข้าบอกให้ท่านอ่านตำราอยู่ที่เรือนไม่ใช่หรือ ไม่ต้องมากับข้า เหตุใดท่านถึงยังออกมากับข้าอีกเล่า”

เสวี่ยหยวนจิ้งมองเด็กสาวครูหนึ่ง เดิมทีเสวี่ยเจียเยว่เป็นคนร่าเริง และตอนนี้ก็กิจการร้านซูยวีเซวี่ยนกำลังไปได้ดี เด็กสาวจิ้งมั่นใจในตัวเองมากขึ้น ยิ่งมองก็ยิ่งมีเสน่ห์มากกว่าเมื่อก่อน นับวันยิ่งทำให้เขาอยากที่จะรู้สึกโล่งใจ

“เจ้าคิดว่าข้าจะวางใจปล่อยให้เจ้าออกมาคนเดียวเช่นนั้นหรือ” น้ำเสียงของเสวี่ยหยวนจิ้งราบเรียบยิ่งนัก แต่แวตาทที่จับจ้องเด็กสาวนั้นกลับเหมือนเหยี่ยวที่กำลังจ้องตะครุบเหยื่อก็ไม่ปาน “หากข้าไม่ได้อยู่กับเจ้าตลอดเวลา ข้าจะไม่ยอมให้เจ้าไปไหนทั้งนั้น”

เสวี่ยเจียเยว่รู้สึกอึดอัดทันทีเมื่อได้ยินเช่นนั้น

เมื่อก่อนไม่ว่าเธอจะไปไหนเสวี่ยหยวนจิ้งก็ตามไปด้วย และช่วงนี้ไม่รู้เธอคิดไปเองหรือไม่... ว่าเขาเข้มงวดมากขึ้น แทบเรียกได้ว่าเธอเป็นนักโทษของเขา

เสวี่ยเจียเยว่ไม่ชอบความรู้สึกเช่นนี้ เธอยังชอบความเป็นอิสระ อยากไปไหนก็ไปโดยที่เขาไม่ต้องตามไปด้วยตลอดเวลา

หนึ่งร้อยสิบแปด

พี่จิ้งแกล้งน้อง

แม้ว่าเสวี่ยเจียเยว่จะไม่ชอบความรู้สึกเหมือนถูกเสวี่ยหยวนจิ้งกักขังตลอดเวลาเช่นนี้ แต่ถึงอย่างไรเธอก็เป็นห่วงความรู้สึกของชายหนุ่ม เพราะเห็นเขาเป็นเหมือนญาติคนหนึ่ง จึงไม่เคยกระด้างกระเดื่องกับเขา ต่อให้คำพูดของเสวี่ยหยวนจิ้งจะทำให้เธออึดอัด แต่เธอก็เอยกับเขาด้วยรอยยิ้มหวาน

“ท่านพี่ ข้าอายุสิบสามปีแล้วนะเจ้าคะ ไม่ใช่เด็กอีกต่อไปแล้ว หากไปไหนมาไหนคนเดียวท่านจะไม่วางใจได้อย่างไร หรือท่านกังวลว่าจะมีใครมาหุบตีข้าและลักพาตัวข้าไป”

เสวี่ยหยวนจิ้งแค้นเสียงออกมาเบาๆ เธอไม่ได้กลัวว่าใครจะมาลักพาตัวเสวี่ยเจียเยว่ แต่เธอเป็นกังวลเกี่ยวกับต้นหงอี่และลู่อี่เซวี่ยนต่างหาก

ปีที่ผ่านมามีต้นหงอี่กับน้องสาวมาก่อความวุ่นวายที่ร้านซู่ยซีเซวี่ยน แล้วจู่ๆ ต้นหงอี่ก็เดินเหม่อลอยออกไปจากร้าน สองวันต่อจากนั้นเสวี่ยหยวนจิ้งก็ทำตามคำสั่งของเสวี่ยเจียเยว่ โดยนำก้อนทองไปฝากไว้ที่สำนักศึกษาถั่วเยว่เพื่อคืนให้แก่คุณชายผู้นั้น ทว่าขณะที่เขากำลังจะเดินกลับ ต้นหงอี่ก็ร้องเรียกเอาไว้

เขารู้มาตลอดว่าต้นหงอี่เป็นคนกล้า แต่คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะเอ่ยอย่างตรงไปตรงมาว่าชอบเสวี่ยเจียเยว่ และอยากลู่ขอเด็กสาวไปเป็นภรรยา

เมื่อได้ยินเช่นนั้นเสวี่ยหยวนจิ่งก็แผ่รังสีเอ็นชากออกมา และหันกลับไปมองต้นหงอี่ในทันที

แต่ต้นหงอี่ไม่ใช่หญิงเทาหรือเจี้ยจ้อเจ้อ แม้จะเห็นว่ายามนี้เสวี่ยหยวนจิ่งจ้องมองเขาด้วยนัยน์ตาคมกริบและสีหน้าดูตึงยิ่งนัก ทว่าในใจเขากลับไม่รู้สึกลัวตกกลัวเลย

เขารู้ดีว่าผู้เป็นพี่ชายก็เปรียบเสมือนบิดา ถึงแม้ในใจของเขาจะไม่อยากผูกมิตรกับเสวี่ยหยวนจิ่ง แต่ถ้าเขาต้องการลู่ขอเสวี่ยเจียเยว่ก็ต้องก้มหน้ายอมรับอีกฝ่ายในฐานะพี่ชายของภรรยา ดังนั้นต่อให้เสวี่ยหยวนจิ่งจะมีท่าทีเอ็นชาก็ทำกับเขาอย่างไร เขาก็ทำได้เพียงกลักรลื่นความโกรธลงไป

แต่คิดไม่ถึงเลยว่า แม้ในใจของเสวี่ยหยวนจิ่งจะเดือดดาลเพียงใดก็ไม่ทำอะไรเขา เพียงยิ้มอย่างเอ็นชากับกล่าวออกมาอย่างเด็ดเดี่ยว

“เจ้าฝันไปเถอะ ข้าไม่มีทางยอมให้นางแต่งงานกับเจ้าแน่นอน”

เมื่อกล่าวจบเขาก็สะบัดแขนเสื้อเดินจากไป

เสวี่ยหยวนจิ่งมิได้เอ่ยเรื่องนี้กับเสวี่ยเจียเยว่แม้แต่คำเดียว และเขาก็ป้องกันอย่างเข้มงวดเพื่อไม่ให้เด็กสาวมีโอกาสพบกับต้นหงอี่ แต่ทุกครั้งที่เขาคิดถึงเรื่องนี้ จะรู้สึกเหมือนมีบางอย่างจุกอยู่ที่ลำคอ ในใจของเขาไม่มีความสุขแม้แต่ห้อย

นอกจากนี้ยังมีลู่ลี่เซวียนอีกคน ตั้งแต่เสวี่ยเจียเยว่ตัดสินใจร่วมทำการค้ากับเจ้าแก้วลู่ ไม่รู้ว่าเจ้าแก้วลู่คิดอะไรอยู่ หากมีเรื่องเจรจากับเสวี่ยเจียเยว่ เขาจะไม่มาด้วยตัวเองและไม่ยอมสั่งให้บ่าวรับใช้มาแทน กลับให้ลู่ลี่เซวียนมาแทนทุกครั้ง ถ้าเป็นเช่นนั้นลู่ลี่เซวียนก็มีโอกาสได้พบหน้าเสวี่ยเจียเยว่มากขึ้น

ลู่ลี่เซวียนเดิมที่เป็นคนอ่อนโยนและไม่สู้คน กระทั่งซี้ฮาย แต่เสวี่ยเจียเยว่ดูเหมือนจะชอบพูดคุยกับคนเช่นนี้ ดังนั้นเสวี่ยหยวนจิ่งจึงมักจะเห็น

เด็กสาวนั่งพูดคุยและหัวเราะกับชายหนุ่มผู้นั้น ตอนที่ลู่อี่เซวียนสอบชีวฉายผ่าน เสวี่ยเจียเยว่ก็ตั้งใจไปแสดงความยินดี แต่เขาที่สอบได้อันดับหนึ่งของทั้งสามสนามสอบกลับไม่เห็นเด็กสาวมาแสดงความยินดีด้วยเลย...

หากเป็นเช่นนี้ต่อไป ลู่อี่เซวียนจะมีความสำคัญในใจของเสวี่ยเจียเยว่มากกว่าเขาหรือไม่

เมื่อคิดได้เช่นนั้น เสวี่ยหยวนจึงรู้สึกทว่าหัวใจของตนดวงนี้เต็มไปด้วยน้ำสั่มสายซุ่ที่หมักกว่าร้อยปีก็ไม่ปาน เปรี๊ยวจนใกล้จะเป็นฟอง ช่างทรมาณยิ่งนัก

เมื่อมองไปที่เสวี่ยเจียเยว่ เขาก็เห็นแม่นางน้อยกำลังเอื้อมมือไปเลิกม่านขึ้น และหันหน้ามองออกไปข้างนอกเพื่อชมทิวทัศน์

ช่วงเดือนห้าเป็นเวลาที่ดีดอกไม้บาน ช่างถนนเต็มไปด้วยต้นหวยซุ่ และยามนี้กำลังออกดอกบานสะพรั่ง เมื่อลมพัดเข้ามาทางหน้าต่างรถม้า ก็ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกหวยซุ่ด้วย

เสวี่ยหยวนจึงมองไปที่ร่างบอบบางและใบหน้าของเสวี่ยเจียเยว่

เด็กสาวอายุสิบสามปีงดงามยิ่งนัก ราวกับดอกหวยซุ่สีขาวบริสุทธิ์ที่กำลังบานสะพรั่งอยู่บนกิ่งก้าน อ่อนโยนและงดงามจนคนมองไม่อาจละสายตาไปไหนได้

ทั้งที่อยู่กับเสวี่ยเจียเยว่ทั้งวัน และคิดถึงเด็กสาวทั้งคืน แต่เขากลับต้องซ่อนความรู้สึกเอาไว้ในหัวใจ แล้วทนดูแม่นางน้อยพูดคุยและหัวเราะกับชายอื่น ทั้งยังต้องอดทนกับชายที่เข้ามาสู่ขอเสวี่ยเจียเยว่อีก...

เสวี่ยหยวนจึงเข้าใจดี ที่คนเหล่านั้นต้องการแต่งงานกับเสวี่ยเจียเยว่เพราะคิดว่าเขาเป็นพี่ชายของเด็กสาว พี่ชายก็เหมือนบิดา หากอยากสู่ขอเสวี่ยเจียเยว่ แต่ถ้าเขาไม่ตกลงแล้วการแต่งงานจะเกิดขึ้นได้อย่างไร

ต้นหงอ๊กก็คงคิดเหมือนคนอื่นๆ จึงปฏิบัติกับเขาดีกว่าเมื่อก่อนมาก...

หากเสวี่ยเจียเยว่เป็นน้องสาวที่แท้จริงของเขา หรือเขาไม่เคยมีความ

คิดเป็นอื่นกับเด็กสาว เมื่อเห็นชายอื่นมาลู่ขอแม่ นางน้อย เขาย่อมดีใจมิใช่น้อย และเต็มใจให้เจ้าตัวเลือกสามมิติๆ ลักคนแล้ว แต่ตอนนี้...

เสวี่ยหยวนจึงรู้สึกว่หัวใจของเขาเปรียบจนกลายเป็นขม รู้สึกราวกับมี หินก้อนใหญ่ทับเท้าของตัวเอง

เขาไม่ควรพูดต่อหน้าเสวี่ยเจียเยว่ว่าจะปฏิบัติต่ออีกฝ่ายเหมือน น้องสาว หากเป็นเหมือนที่ชาวบ้านในหมู่บ้านซิวเฟิงกล่าว เขาต้องปฏิบัติต่อ เสวี่ยเจียเยว่เหมือนว่ที่ภรรยาของตน และประกาศต่อหน้าทุกคนด้วย เพื่อ ไม่ต้องมากังวลกับเรื่องวุ่นวายเช่นนี้

หลังจากที่เขาดอนหายใจอย่างเงียบๆ จู่ๆ เสวี่ยหยวนจึงก็ลุกไปนั่งข้าง เสวี่ยเจียเยว่

พื้นที่ในรถม้านี้มีจำกัด เมื่อยามนี้เขาลุกไปนั่งฝั่งเดียวกับเด็กสาว ร่างกายของทั้งสองจึงสัมผัสกันอย่างเลี่ยงไม่ได้

เสวี่ยเจียเยว่ประหลาดใจยิ่งนัก เธอหันไปมองเสวี่ยหยวนจึงในทันที และแววตาของเธอก็เต็มไปด้วยความสงสัย

เสวี่ยหยวนจึงทำเป็นมองไม่เห็นกิริยาของอีกฝ่าย ก่อนจะมองออกไป ด้านนอก และกล่าวออกมาด้วยท่าที่สงบ

“เมื่อครู่ข้าได้กลิ่นดอกหวยชู ข้างทางมีดอกหวยชู้บานสะพรั่งอยู่ใช่ หรือไม่ว่”

เอ่ยราวกับเขาออกมาข้างนอกเพื่อดูว่ามีต้นหวยชู้หรือไม่ว่...

เสวี่ยเจียเยว่ไม่สงสัยอันใดต่อ เธอชี้ไปยังทางที่รถม้าเพิ่งผ่านมาเมื่อ ลักครู่และกล่าวด้วยรอยยิ้ม

“ท่านพี่ ท่านดูนั่น ตรงนั้นมีดอกหวยชู้บานเต็มเลยเจ้าคะ สีขาวบริสุทธิ์ ราวกับหิมะ อีกทั้งกลิ่นยังหอมมากด้วย เมื่อครู่นี้ท่านเองก็ได้กลิ่นเช่นกัน ใช่หรือไม่ว่ หอมหรือไม่ว่เจ้าคะ”

เสวี่ยหยวนจึงฉวยโอกาสยามที่เด็กสาวไม่ทันได้สังเกต ก็มลงสุดดม

เส้นผมของอีกฝ่ายและกล่าวเสียงเบา “อือ หอมจริงๆ”

ทันใดนั้นรถม้าก็สิ้นสะเทือน ทำให้ร่างของคนทั้งสองโยกคลอนไปตามจังหวะการสั่นไหว เสวี่ยหยวนจิ้งโอบไหล่เสวี่ยเจียเยว่เอาไว้และคว้าเข้ามาในอ้อมกอดของตน ขณะเดียวกันก็ก้มหน้าเอ่ยเสียงเบา “นั่งดีๆ”

ลมหายใจอันอบอุ่นของเขาเป่ารดติ่งหูกับพวงแก้มของเสวี่ยเจียเยว่เบาๆ ทำให้เธอรู้สึกคันยุบยิบบริเวณนั้น

ชั่วขณะนั้นใบหน้าของเธอพลันร้อนผ่าวขึ้นมาในทันที ก่อนจะรีบดึงออกจากอ้อมกอดของชายหนุ่ม และนั่งตัวตรงพร้อมกับขมวดคิ้วแน่น ทว่าหากมองดีๆ จะเห็นว่าใบหน้าราวหยกขาวของเธอแดงระเรื่อจางๆ

เดิมทีใบหน้าของเด็กสาวงดงามอยู่แล้ว เมื่อมีสีแดงเรื่อในยามนี้ ก็ยิ่งเพิ่มเสน่ห์ให้เจ้าตัวมากยิ่งขึ้น เมื่อเสวี่ยหยวนจิ้งได้มอง สติของเขาก็หลุดลอยออกไปไกลแสนไกล ออากจะเผลอเข้าไปจูบแก้มที่แดงเรื่อของเสวี่ยเจียเยว่เบาๆ เสียให้ได้

เขาเอื้อมมือไปกุมมือทั้งสองข้างของเสวี่ยเจียเยว่เอาไว้แน่น และเอ่ยเรียกเสียงเบา “เยว่เอ๋อร์”

เสวี่ยเจียเยว่ได้ยืนเช่นนั้น หัวใจก็เต้นรัวขึ้นมาอย่างฉับพลัน

ช่วงที่ผ่านมาเธอรู้สึกว่าความสัมพันธ์ของตนกับเสวี่ยหยวนจิ้งนับวันยิ่งสนิทกันมากเกินกว่าเพื่อน แต่ปลอบใจตัวเองอยู่หลายครั้งว่าเขาเพียงรักและอยากทะนุถนอมเธอในฐานะน้องสาวเท่านั้น ทว่าตอนนี้เธอเริ่มอดคิดไม่ได้แล้ว...

ขณะที่ในใจของเธอกำลังจัดการกับภาพที่คลุมเครือในตอนนี ก็โชคดีที่รถม้าหยุดลงอย่างกะทันหัน หลังจากนั้นได้ยินเสียงคนขับรถม้าดังขึ้นมาจากด้านนอก

“คุณชายเสวี่ย แม่นางเสวี่ย ถึงแล้วขอรับ”

เมื่อเสวี่ยเจียเยว่ได้ยินเช่นนั้น ก็รีบชักมือออกจากสองมือที่ร้อนผ่าว

ของเสวี่ยหยวนจิ้งพร้อมกับเงยหน้ากล่าว

“ท่านพี่ ถึงแล้วเจ้าคะ รีบลงจากรถม้ากันเถอะ”

เสวี่ยหยวนจิ้งมิได้กล่าวคำใด ชายหนุ่มเพียงมองเด็กสาวด้วยแวตาสลัดล้าครู่หนึ่ง ความรู้สึกที่ฉายชัดอยู่ในดวงตาคู่นั้นทำให้เสวี่ยเจี๋ยเยว่หวาดกลัว จึงได้แต่หลุบตาลงและไม่กล้ามองเขาอีก

จู่ๆ เธอก็ได้ยินเสียงเสวี่ยหยวนจิ้งถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะเห็นเส้นแสงลอดผ่านเข้ามา ที่แท้ชายหนุ่มก็เอื้อมมือไปเลิกม่านขึ้นแล้วลงจากรถม้าไปนั่นเอง

ขณะที่เสวี่ยเจี๋ยเยว่กำลังแอบถอนหายใจอย่างโล่งอกนั้น เธอก็เห็นมือเรียวยาวขาวเนียนยื่นเข้ามา และในเวลาเดียวกันเสียงของเสวี่ยหยวนจิ้งก็ดังขึ้น

“มานี่”

เขาคิดจะประคองเด็กสาวลงจากรถม้า

หากเป็นเช่นในอดีต เสวี่ยเจี๋ยเยว่คงไม่ลังเลที่จะยื่นมือออกไปและยอมให้เขาประคองลงจากรถม้า แต่ช่วงหลังๆ มานี้เสวี่ยหยวนจิ้งทำตัวใกล้ชิดกับเธอมากกว่าเมื่อก่อน นับวันยิ่งเกินคำว่าความสัมพันธ์แบบพี่น้อง และเมื่อครู่ที่อยู่ในรถม้าก็เพิ่งมีเหตุการณ์คลุมเครือเกิดขึ้น ดังนั้นตอนนี้เธอจึงไม่ยอมให้เขาช่วยประคอง

ในขณะที่เธอกำลังจะหาข้ออ้างปฏิเสธ เพื่อไม่ให้เกิดความอึดอัดระหว่างพวกเขาทั้งสอง ทันใดนั้นเสวี่ยหยวนจิ้งก็ทำราวกับหมดความอดทน ชายหนุ่มไม่รอให้เธอเป็นฝ่ายยื่นมือไปจับมือเขา แต่เอื้อมมือมาจับมือเธอเอง

เสวี่ยเจี๋ยเยว่สัมผัสได้ว่าฝ่ามือของเขานั้นร้อนผ่าว ราวกับว่าอีกไม่กี่อึดใจจะร้อนจนลวกมือของเธอ ทำให้เธอตกใจจนตัวแข็งทื่อ ใบหน้าก็เริ่มซีดเผือด

จากนั้นเสียงของเสวี่ยหยวนจิ้งก็ดังขึ้นอีกครั้ง ดูเหมือนเขากำลังหัวเราะ

เสียงต่ำอยู่

“ยังไม่ลงมาอีกหรือ จะให้ข้าขึ้นไปอุ้มเจ้าลงมาใช่หรือไม่”

นี่เขากำลังแก้งเธออยู่หรือ

เสวี่ยเจียเยว่รู้สึกได้ทันทีว่าใบหน้าของตนเริ่มร้อนผ่าวขึ้นมาอีกครา จึงรีบจับมือของเขาลงจากรถม้า

โชคดีที่เสวี่ยหยวนจิ้งไม่ใช่คนได้คืบจะเอาศอก เมื่อเห็นว่าสมควรแล้วก็พอ พอเธอลงมาจากรถม้าเขาก็ปล่อยมือทันที และหันไปสั่งคนขับรถม้าให้รอพวกเขาอยู่ตรงนี้

เมื่อชายผู้นั้นตอบตกลง เสวี่ยหยวนจิ้งก็หันกลับไปเรียกเสวี่ยเจียเยว่ “เยว่เออร์ พวกเราไปกันเถาะ”

เสวี่ยเจียเยว่ตอบรับเสียงเบา ก่อนจะก้มหน้าก้มตาเดินตามหลังเขาไป ถึงแม้ว่าเธอจะก้มหน้า ทว่าก็แอบเงยหน้าขึ้นมาอยู่บ่อยๆ เธอเหลือบมองเสวี่ยหยวนจิ้งที่เดินอยู่ข้างหน้า จากนั้นจึงก้มหน้าลงอย่างรวดเร็ว

ยามนี้เธอรู้สึกสับสนและไม่รู้ว่าควรจะทำเช่นไรดี

เสวี่ยหยวนจิ้งกลั่นแก้งเพื่อให้เธอเข้าใจผิดใช่หรือไม่ เธอควรจะเอ่ยปากถามเขาตรงๆ ดีไหม หากถามแล้วชายหนุ่มตอบว่าเขาไม่ได้แก้งทั้งหมดเป็นเพราะเธอคิดไปเอง เธอจะอย่างไร ส่วนเรื่องอายุไม่อายนั้นเป็นเรื่องรอง สิ่งสำคัญที่สุดคือเสวี่ยหยวนจิ้งมีความคิดเป็นอื่นกับเธอหรือไม่ เขาก็ค่อยๆ ทำตัวแปลกไป

เธอรู้ว่าเสวี่ยหยวนจิ้งเียนซากับสตรีทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสตรีที่มีใจให้เขา สามารถใช้คำว่าเขาแทบไม่เหลียวมองเลยก็ได้

เสวี่ยเจียเยว่จมจ่อมอยู่กับความคิดของตน โดยไม่ได้สังเกตว่าตอนนี้เสวี่ยหยวนจิ้งที่อยู่เบื้องหน้าหยุดเดินและหันกลับมามองเธอ เธอเอาแต่เดินไปข้างหน้าด้วยสีหน้ากัลลุ่มอยู่เช่นนั้น จนกระทั่งอยู่ในอ้อมกอดของชายหนุ่ม โดยไม่รู้ตัว อีกทั้งเขายังโอบไหล่เธอเอาไว้ด้วย

เสื้อผ้าสำหรับสวมในช่วงฤดูร้อนจะโปร่งบางเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ดังนั้นในขณะนี้แม้ว่าจะมีชุดคลุมสีเขียวของเสวี่ยหยวนจิ้งกันไว้ แต่เสวี่ยเจียเยว่ก็สัมผัสได้ถึงผิวอ่อนบูนของเขา กระทั่งได้ยินเสียงหัวใจที่เต้นอย่างสม่ำเสมอ ตรงหน้าอกข้างซ้ายของชายหนุ่ม

ในตอนแรกสมองของเธอยังคงว่างเปล่า สติจึงยังไม่กลับมา แต่เมื่อได้สติแล้ว หัวใจของเธอก็เต้นรัวราวกับมีใครตีกลองอยู่ด้านใน จนต้องรีบตื่นออกจากอ้อมกอดของเสวี่ยหยวนจิ้ง

แต่เสวี่ยหยวนจิ้งกลับมีกำลังมากนัก ตอนนี้สองแขนของเขากอดเธอเอาไว้อย่างแน่นหนา หากเขาไม่เต็มใจจะปล่อย เธอจะดิ้นหลุดออกมาได้อย่างไร

ในที่ลุดีใบหน้าของเสวี่ยเจียเยว่ก็แดงเรื่อ ทั้งอายและโกรธจนอดกระหิบท้าเราๆ ไม่ได้ ก่อนจะทำใจดีสู้เลือกกล่าวออกมา

“ท่านพี่ ปล่อยข้าเจ้าค่ะ”

หนึ่งร้อยสิบเก้า

อาลัยความรู้สึก

เสวี่ยหยวนจิ้งทอดสายตามองใบหน้าหึ่งดงามของเสวี่ยเจี๋ยเยว่ แม้ว่าใบหน้าอีกฝ่ายจะบุดั้ง แต่ก็เต็มไปด้วยสีแดงระเรื่อ สายตาของเด็กสาวไม่กล้ามองมาที่เขา ทำให้ชายหนุ่มรู้ได้ทันทีว่าแม่นางผู้นี้เป็นคนแข็งนอกอ่อนใน เขาหัวเราะในใจครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ไม่แก้มเสวี่ยเจี๋ยเยว่อีกแล้ว และยอมปล่อยมือด้วยความเมตตา

หลังจากเสวี่ยเจี๋ยเยว่สัมผัสได้ว่าเร็วแรงที่กักขังตัวเธอเอาไว้หายไปแล้ว จึงรีบดึงออกจากอ้อมแขนของเสวี่ยหยวนจิ้ง และยืนก้มหน้าอยู่ข้างเขา จากนั้นเสียงที่แผ่กระจายเข้ามาของชายหนุ่มก็ดังขึ้น “เจ้าโตขนาดนี้แล้ว เหตุใดถึงยังไม่ดูทาง เอาแต่ก้มหน้าก้มตาเดินมาเช่นนี้ หากคราวนี้ข้าไม่อยู่ตรงนี้ แต่เป็นก้อนหินแทน เจ้าไม่ล้มหัวคะมำไปแล้วหรือ”

เสวี่ยเจี๋ยเยว่แอบกัดฟัน ไม่สามารถเอ่ยคำใดออกมาได้

แม้ว่าบางครั้งเธอจะจมจ่อมอยู่กับความคิดของตน แต่เสวี่ยหยวนจิ้งเจตนาทำเช่นนี้หรือไม่ หากจะบอกว่าไม่ได้มีเจตนา เหตุใดช่วงนี้เข้าจึงชอบบกดเธออย่างสนิทสนมเช่นนี้ เห็นอยู่ว่าเธอพูดไปหลายคราวว่าตัวเองโตแล้ว และใน

เมื่อพวกเขาทั้งสองเป็นพี่น้องกัน เช่นนั้นก็ไม้อาจอดกันแบบคูรักชายหญิงได้ แต่เสวี่ยหยวนจึงยังทำเหมือนไม่ได้ยิน เขายังคงหาโอกาสเข้ามาใกล้ชิดกับเธอ ตลอดเวลา แต่ถ้าจะบอกว่าเขาตั้งใจทำ กลับเห็นได้ชัดว่าคำพูดเมื่อครู่นี้เขาหวังดีกับเธอ

เธอเคยได้ยินว่าหัวใจของสตรีเป็นดั่งเข็มในมหาสมุทร แต่ตอนนี้เสวี่ยเจียเยว่รู้สึกหัวใจของเสวี่ยหยวนจึงต่างหากที่เป็นเหมือนเข็มในมหาสมุทร ทำให้เธอคาดเดาได้ยากยิ่งนัก

ในขณะที่เธอกำลังคิดเรื่องนี้อยู่ในใจ จู่ๆ เสวี่ยหยวนจึงก็เอื้อมมือมาจับแขนเธอโดยที่ยังไม่ทันระวังตัว เมื่อเธอคิดจะดิ้นให้หลุด เขาก็ออกแรงมากขึ้น พร้อมกับหัวเราะออกมา

“เดินต่อเถอะ พวกเราไปดูต้นพริกกันว่าโตแค่ไหนแล้ว พอดูเสร็จก็ยังไม่ต้องรีบกลับ เจ้าบอกเองไม่ใช่หรือว่าต้องไปตรวจบัญชีในร้านอีก ถ้าเจ้ามัวแต่ชักช้าอืดอาดเช่นนี้ จะได้กลับกันเมื่อไร”

เสวี่ยเจียเยว่มักจะเถียงเขาไม่ได้เสมอ ราวกับหัวใจของเธอกำลังล่องลอยขึ้นสู่ท้องฟ้าโดยไม่รู้สึกตัว เสวี่ยหยวนจึงจึงจับมือเธอพาเดินมุ่งหน้าไปได้ อย่างง่ายดาย

เมื่อเธอได้เห็นที่ดินที่ตนเช่า ก็พบว่าต้นพริกงอกงามได้ดีมาก และโตขึ้นมากกว่าคราวที่แล้วที่ได้เห็นมัน กระทั่งมีดอกสีขาวเล็กๆ บานอยู่บนต้น หลังจากนั้น... พอดอกของมันร่วงหล่น ก็จะมีผลพริกมาแทนที่ พอเสวี่ยหยวนจึงกับเสวี่ยเจียเยว่เดินเข้ามาใกล้ขึ้น ชายชราแซ่ฮูก็รีบวิ่งมาต้อนรับ

เสวี่ยเจียเยว่เช่าที่ดินของครอบครัวเขา ทั้งยังจ้างเขาเฝ้าต้นพริกในที่ดิน พร้อมกับรดน้ำใส่ปุ๋ยให้ และแน่นอนว่าหากมีแมลงจะต้องจับมันให้ได้

ชายชราแซ่ฮูกับภรรยา มีลูกชายหนึ่งคนและลูกสาวหนึ่งคน ลูกสาวของพวกเขาแต่งงานกับคนในหมู่บ้านเดียวกัน ส่วนลูกชายนั้นก็แต่งงานและมีลูก

กับภรรยาไปแล้ว ตอนนีหลานคนเล็กของพวกเขาอายุห้าขวบ

ชายชราบอกให้พวกเขาไปนั่งพักที่กระท่อมซึ่งเขาสร้างขึ้นมาอย่างเรียบง่าย เสวี่ยเจียเยว่เอย่ถามเรื่องต้นพริกเหล่านั้น ชายชรา ก็ตอบได้ทุกคำถามไม่มีตกหล่น เมื่อเธอได้ยินเช่นนั้นก็พอใจเป็นอย่างมาก จึงอยากจะลุกขึ้นไปดูต้นพริกในแปลงให้ชัดเจนกว่านี้

เสวี่ยหยวนจิ้งย่อมอยากไปกับเด็กสาวด้วย ทั้งสองคนจึงเดินออกไปพร้อมกัน

เพราะเกิดเหตุการณ์ที่คลุมเครือถึงสองครั้งก่อนหน้านี้ ทั้งในรถม้าและระหว่างเดินมา ยามนี้เสวี่ยเจียเยว่จึงไม่รู้ว่าควรจะทำตัวอย่างไรกับเสวี่ยหยวนจิ้งดี เธอตั้งใจดูต้นพริกแต่ละต้นอย่างละเอียด โดยไม่มองชายหนุ่มหรือแม้กระทั่งพูดคุยกับเขาลักค้ำก็ไม่มี

ช่วงนี้เพิ่งเข้าสู่ฤดูร้อน อากาศจึงยังไม่ร้อนมากนัก และวันนี้ก็มีลมแรง ทุกครั้งที่ลมพัดมาจะทำให้รู้สึกเย็นสบายเป็นอย่างมาก

เสวี่ยหยวนจิ้งเดินตามหลังเสวี่ยเจียเยว่อยู่หลายก้าว สายตาของเขาจับจ้องเด็กสาวตลอดเวลา

เสวี่ยเจียเยว่สวมเสื้อสีม่วงกับกระโปรงผ้าโปร่งสีขาว คาดผ้าไหมสีเหลืองตรงกลางเอว และสวมหมวกที่มีผ้าโปร่งสีขาวคลุมหน้า

เมื่อลมพัดพาให้ผ้าโปร่งปลิวไสว ก็จะพบกับความงามที่มีเสน่ห์

เสวี่ยหยวนจิ้งสัมผัสได้ถึงไฟที่ลุกโชนอยู่ในอก อยากเดินไปกุมมือเสวี่ยเจียเยว่ และมองดวงตาที่สว่างไสวคู่ นั้นพร้อมบอกความในใจทั้งหมดของตนออกไปให้แม่นางน้อยได้รับรู้ แต่ก็กังวลว่าถ้าอีกฝ่ายรู้แล้วอาจจะโกรธเขาแล้วตีตัวออกหาก เขาจึงไม่กล้าทำ

ทำได้เพียงอยู่ข้างๆ เสวี่ยเจียเยว่เหมือนในตอนนี้ หากมีโอกาสได้เปิดเผยความในใจ และหากสังเกตเห็นว่าเด็กสาวมีท่าทีโกรธเคือง เขาจะรีบถอยออกห่างจากอีกฝ่ายในทันที

เขาเดินตามเสวี่ยเจียเยว่อย่างเงียบๆ จากนั้นทั้งสองคนก็เดินกลับกระท่อมของชายชราเช่ฮู

เป็นเวลาเดียวกับที่ภรรยาของชายชรานำอาหารกลางวันมาส่ง เสวี่ยเจียเยว่จึงมอบเงินค่าจ้างของเดือนที่แล้วให้พวกเขา และเพราะรู้สึกว่ายายชราดูแลต้นพริกของเธออย่างใส่ใจ จึงตั้งใจมอบเงินให้เขาเพิ่มอีกเล็กน้อย

ภรรยาของชายชราเช่ฮูรับเงินด้วยความดีใจ ก่อนจะบอกให้พวกเขา รอสักครู่ จากนั้นก็วิ่งกลับไปที่เรือนอย่างเร่งรีบ

ไม่นานนางก็กลับมาโดยถือบ๊ะจ่างมาด้วยสองพวง ทั้งยังมีสุราอีกหนึ่งไห และบอกว่าอีกสองวันจะถึงเทศกาลไหว้บ๊ะจ่างแล้ว ไม่มีสิ่งของดีๆ มอบให้เสวี่ยเจียเยว่กับเสวี่ยหยวนจิ้ง บ๊ะจ่างกับสุราสองพวง⁸⁴ เป็นของที่ครบครวนของตนเอง พร้อมกับขอร้องพวกเขาว่าอย่ารังเกียจเลย ขอให้นำกลับไปชิม และถือเสวี่ยว่าเป็นน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ ของนาง

เสวี่ยเจียเยว่ยืนไปรับด้วยรอยยิ้ม เมื่อกล่าวขอบคุณเสร็จแล้วก็สั่งชายชราเช่ฮูสองสามประโยค ก่อนจะชวนเสวี่ยหยวนจิ้งเดินกลับทางเดิม

คนขับรถม้ายังยืนรออยู่ที่เดิม เมื่อทั้งสองคนขึ้นไปบนรถม้าและปล่อยม้าลง เสวี่ยเจียเยว่ก็นั่งลงบนตั่งตัวยาวแล้วถอดหมวก จากนั้นคนขับรถม้าจึงรีบกระตุ่นม้าออกไป

เสวี่ยหยวนจิ้งกับเสวี่ยเจียเยว่กินข้าวเช้าก่อนออกเดินทางมา ตอนนั้นก็ถึงเวลากินข้าวกลางวันแล้ว โชคดีที่ก่อนออกมาจากเรือนเสวี่ยเจียเยว่ตั้งใจพกขนมกับน้ำออกมาด้วย เธอจึงนำออกมากินเป็นอาหารกลางวันกับเสวี่ยหยวนจิ้ง

หลังจากกินขนมเสร็จแล้ว เธอก็ยกบ๊ะจ่างสองพวงที่ภรรยาของชายชรา

---

⁸⁴ สุราสองพวง คือสุราที่มักดื่มในเทศกาลไหว้บ๊ะจ่าง เชื่อกันว่าดื่มแล้วโรคร้ายต่างๆ จะหายไป

เซ่อมอบให้ขึ้นมาดู มันยังร้อนอยู่ คงเพิ่งนำออกมาจากหม้อได้ไม่นาน จากนั้น เธอเกาะบ๊ะจ่างออกมาสองท่อ แล้วยื่นให้เสวี่ยหยวนจิ้งกินหนึ่งชิ้น

ไเหนเลยจะคิดว่าเสวี่ยหยวนจิ้งกลับหยิบบ๊ะจ่างในมือของเธอไปทั้งหมด เสวี่ยเจียเยว่เห็นว่าบ๊ะจ่างชิ้นเดียวคงไม่ทำให้เขามิได้ ถึงได้หยิบไปทั้งหมด เช่นนั้น

ในขณะที่เธอกำลังจะเกาะบ๊ะจ่างอีกท่อ ก็เห็นว่าเสวี่ยหยวนจิ้งเกาะออกมาแล้วหนึ่งท่อ จากนั้นจึงส่งให้เธอ

เสวี่ยเจียเยว่มองเขาคูหนึ่ง แต่ไม่ได้รับบ๊ะจ่างมา ซ้ำยังไม่กล่าวอันใด ลักคำ

ตั้งแต่ตอนที่เขากอดเธอ หลังจากนั้นก็พูดแก้งอีกสองสามประโยค เธอก็ไม่พูดกับเสวี่ยหยวนจิ้งสักคำ

เสวี่ยหยวนจิ้งเห็นว่าเด็กสาวไม่รับบ๊ะจ่างที่เขาส่งให้ จึงเอ่ยถามขึ้นมา “เหตุใดเจ้าถึงได้โกรธมากเพียงนี้ ต่างจากตอนเจ้าเป็นเด็กมากนัก” น้ำเสียงของเขาแฝงความมระอาเอาไว้ด้วย

ไม่นานเขาก็เอ่ยขึ้นมาอีก “อยู่ดีๆ ไยเจ้าถึงได้โกรธข้า หรือว่าลืมนี่ที่ เจ้าพูดกับข้าไปก่อนหน้าแล้ว ข้าคือครอบครัวคนเดียวที่เหลืออยู่ของเจ้า ไม่ว่าจะอย่างไรเจ้าก็จะไม่หนี ไม่ทำตัวห่างเหินกับข้าไม่ใช่หรือ แล้วเหตุใดตอนนี้ เจ้าถึงไม่สนใจข้าเลยเล่า”

เสวี่ยหยวนจิ้งรู้ว่าจุดอ่อนของเสวี่ยเจียเยว่คือสิ่งใด ดังนั้นทุกครั้งที่ ในใจของอีกฝ่ายสงสัยเขา อยากทำตัวห่างเหินจากเขา เขาจะพูดเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องหรือการเป็นครอบครัวเดียวกันออกมา และเสวี่ยเจียเยว่ก็จะใจอ่อนทันที

ครั้งนี้ก็เช่นกัน เสวี่ยเจียเยว่ล้งเลไปครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ยื่นมือมารับบ๊ะจ่างจากเขาไป

“ท่านพี่” เมื่อครุ่นคิดได้แล้ว เธอก็กล่าวออกมา “ที่ข้าเคยกล่าวมานั้น

ยอมเป็นความจริง ข้าไม่ได้โกหกท่าน ในใจของข้านี้ท่านคือครอบครัวคนเดียวที่เหลืออยู่ของข้า ไม่ว่าจะเกิดสิ่งใดขึ้น ข้าจะไม่ไปจากท่าน ไม่ทำตัวห่างเหินจากท่าน ท่านจะเป็นพี่ชายของข้าตลอดไป และข้าก็จะเป็นน้องสาวของท่านตลอดไปเช่นกัน”

คำพูดของเสวี่ยเจี๋ยเยว่ค่อนข้างชัดเจน คนฉลาดอย่างเสวี่ยหยวนจิ้งจึงไม่มีทางไม่เข้าใจความหมายนั้น

เขาได้แต่ยิ้มอย่างขมขื่นในใจ...

ถ้อยคำที่ชายหนุ่มเคยพูดในอดีตทำให้เสวี่ยเจี๋ยเยว่คิดว่าเขาเป็นพี่ชายมาตลอด จึงไม่มีความคิดเป็นอื่นกับเขา แต่มีวิธีไหนเล่า ในเมื่อเขาเป็นคนหยิ่ง รากความรู้สึกนี้ไปแล้ว ก็ต้องฝืนกลืนผลอันขมขื่นที่ตามมาลงไป แต่ยังมีดีที่มีเวลาอีกมาก ยังมีโอกาสที่จะเปลี่ยนความรู้สึกของเสวี่ยเจี๋ยเยว่ที่มีต่อเขาอย่างค่อยเป็นค่อยไป

คิดได้ดังนั้นเขาจึงกล่าวด้วยรอยยิ้ม “อ้อ ข้าเข้าใจ รีบกินบ๊ะจ่างเถอะ”

เสวี่ยเจี๋ยเยว่โล่งใจกับคำตอบของเขา และนึกว่าตนคิดมากไปเอง เสวี่ยหยวนจิ้งยังคิดว่าเธอเป็นเพียงน้องสาวของเขาเท่านั้น ไม่มีความคิดเป็นอื่น เธอจึงพูดคุยกับชายหนุ่มอย่างสนิทสนมเช่นเดิม

ผู้คนมักจะเห็น้อยล้ากันในช่วงฤดูร้อน ยิ่งตอนกินอาหารอ่อมๆ ก็ยิ่งว่างนอนได้ง่าย อีกทั้งถนนก็เป็นพื้นขรุขระ ตลอดทางที่รถม้าวิ่งมาจึงโยกเยกเบาๆ สุดท้ายเสวี่ยเจี๋ยเยว่ก็เริ่มรู้สึกง่วงขึ้นมา หนึ่งตาใกล้จะปิดลงทุกขณะ

เสวี่ยหยวนจิ้งเห็นเด็กสาวหลับหงเหมือนไก่จิกกินอาหาร สองตาก็ครึ่งเปิดครึ่งปิด เห็นได้ชัดว่าง่วงมาก แต่ยังไม่ให้ตนหลับ เขาจึงอดหัวเราะออกมาเบาๆ ไม่ได้

“ถ้าเจ้าง่วงก็นอนพักเสียหน่อยเถอะ พอถึงร้านข้าจะปลุกเจ้าเอง” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงอบอุ่น และลุกไปนั่งข้างๆ เสวี่ยเจี๋ยเยว่ ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนยิ่งกว่าเดิม “วางใจเถอะ ข้าจะดูแลเจ้าอยู่ข้างๆ ตลอดเวลา”

ขณะที่เสวี่ยเจียเยว่กำลังสะลึมสะลือ สติของเธอจะพราวเลื่อนไปด้วย เมื่อได้ยินเสียงของเสวี่ยหยวนจิ้งดังก้องอยู่ในหู เธอก็รู้สึกปลอดภัยขึ้นมา ไม่น้อย รวากับว่าต่อให้มีเรื่องใหญ่เพียงใด トラบใดที่มีเขาอยู่ข้างๆ เธอก็จะปลอดภัยไร้อันตราย ดังนั้นเธอก็หลับไปอย่างสบายใจ

ความจริงแล้วตัวเธอเองไม่ได้สังเกตว่า เหตุใดเธอถึงได้เชื่อใจและพึ่งพาเสวี่ยหยวนจิ้งมากขนาดนี้ ทั้งยังจำคำที่เขาพูดได้เสมอ นั่นคือเขาจะปฏิบัติต่อเธอเหมือนน้องสาว เสวี่ยเจียเยว่จึงขีดเส้นจำกัดของตัวเอง ไม่ปล่อยให้ตนคิดกับเขาเกินกว่าคำว่าพี่ชายและน้องสาว

เธอรู้อยู่ดีว่านิยายเรื่องนี้มีนางเอกถึงสิบสองคน แม้ว่าสตรีทั้งสี่คนที่ปรากฏตัวออกมาก่อนหน้านั้นจะไม่ได้ทำให้เขารู้สึกอะไรเป็นพิเศษ แต่เมื่อมองอย่างละเอียด... คนแรกเป็นหลานสาวของนายพรานในหุบเขาลึก คนที่สองเป็นลูกสาวของบัณฑิต คนที่สามและสี่เป็นลูกสาวตระกูลร่ำรวย หากเสวี่ยหยวนจิ้งอยากเป็นขุนนาง สตรีเหล่านี้คงสามารถช่วยเขาได้

ว่ากันว่าอำนาจนั้นหอมหวานมากที่สุด หากเสวี่ยหยวนจิ้งไม่เลือกหนึ่งในพวกนาง เขาจะได้อำนาจมาครอบครองได้อย่างไร ดังนั้นไม่ว่าอย่างไร เธอขอยอมเป็นน้องสาวของเขาดีกว่า เธอไม่กล้ามีความรู้สึกที่ไม่ควรต่อเขา ไม่อย่างนั้นหากเดินเข้าไปในกับดักแล้ว ใครจะรู้ถึงผลที่ตามมา

เสวี่ยหยวนจิ้งไม่รู้ถึงความกังวลในใจของเสวี่ยเจียเยว่ เมื่อเห็นวเด็กสาวหลับตาลง เขาก็เอื้อมมือไปโอบไหล่บอบบางเบาๆ ให้ศีรษะของแม่นางน้อยซบลงบนตักของเขาเพื่อให้นอนได้สบายขึ้น

ความจริงแล้วเขาง่วงอยู่เล็กน้อย แต่ถึงอย่างไรก็ไม่อาจข่มตาให้หลับได้ ได้แต่ก้มหน้าลงมองเสวี่ยเจียเยว่ด้วยแววตาลุ่มหลง ไม่อยากปล่อยแม่นางผู้นี้แม้แต่น้อย

เขาไม่กล้ายื่นมือไปสัมผัสใบหน้าของเสวี่ยเจียเยว่ เพราะกลัวว่าจะทำให้อีกฝ่ายตื่น ทำได้เพียงมองเด็กสาวนอนหนุนตักเขาอย่างสบายใจ จนกระทั่ง

ได้ยินเสียงหายใจเบาๆ เป็นจังหวะสม่ำเสมอ เสวี่ยหยวนจิ้งก็ไม่ว่าจงบจิตสงบใจได้อีกต่อไป

ท้องฟ้าด้านนอกเป็นสีฟ้าสดใส ก่อนเมฆสีขาวลอยอยู่ประปราย สายลมในฤดูร้อนพัดพาความร้อนขึ้นและกลิ่นหอมของดอกไม้ไม่นานาชนิดโผล่เข้ามา

นัยน์ตาของเสวี่ยหยวนจิ้งเป็นประกายราวกับเติมไปด้วยรอยยิ้ม เขาเอื้อมมือไปจับมือเสวี่ยเจี๋ยเยว่เบาๆ อย่างอ่อนโยน จากนั้นดวงตาทั้งสองข้างก็ค่อยๆ ปิดลง

พวกเขาจะอยู่ด้วยกันเช่นนี้ตลอดไป เช่นเดียวกับตอนที่อยู่ในหมู่บ้านชีวเฟิง เด็กหนุ่มและเม้านางน้อยเดินทางผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุดมาด้วยกันตลอดทาง トラบใดที่ชีวิตนี้มีเสวี่ยเจี๋ยเยว่ร่วมทาง ต่อให้ต้องพบเจอความขมขื่นมากเพียงใด เสวี่ยหยวนจิ้งก็พร้อมเผชิญโดยไม่หวั่นเกรงอีกต่อไป

หนึ่งร้อยยี่สิบ

เปิดเผยความรู้สึก

เสวี่ยเจียเยวกับเสวี่ยหยวนจิ้งนั่งรถม้ามุ่งหน้าไปยังร้านซูयीเซวี่ยน ชายหนุ่มคอยช่วยเหลืออยู่ข้างๆ เด็กสาว ทั้งตรวจบัญชีและสินค้าที่ยังคงเหลือในร้าน

อีกสองวันก็เป็นเทศกาลไหว้บ๊ะจ่าง สำนักศึกษาไท่ซุหยุดเรียนหนึ่งวัน เสวี่ยเจียเยวจึงสั่งให้ลูกจ้างในร้านหยุดงานหนึ่งวันเช่นกัน เพื่อให้ทุกคนได้กลับไปฉลองเทศกาล ทั้งวันนั้นยังจะมีการแข่งเรือมังกร⁸⁵ ในเมืองผิงหยาง เสวี่ยเจียเยวอยากไปชมดู เธอจึงปรึกษากับเสวี่ยหยวนจิ้ง และชายหนุ่มก็ยอมตกลงอย่างง่ายดาย

...

---

⁸⁵ คล้ายกับการแข่งเรือทั่วไป แต่มีการตกแต่งหัวเรือเป็นรูปมังกร ซึ่งจะจัดขึ้นในเทศกาลไหว้บ๊ะจ่าง เพื่อระลึกถึงกวีผู้รักชาตินามว่าชวีหยวน ตามตำนานเล่าว่าเขาถูกใส่ร้ายป้ายสี และถูกเนรเทศ จึงคิดสั้นฆ่าตัวตาย ชาวบ้านกลัวว่าร่างของเขาจะถูกปลากิน จึงพากันนำขนมชนิดหนึ่งซึ่งทำจากข้าวห่อด้วยใบไผ่โยนลงไปใต้น้ำเพื่อให้ปลากิน ทำให้เกิดเป็นประเพณีการกินบ๊ะจ่างและการแข่งเรือมังกร

ในที่สุดเทศกาลไหว้บ๊ะจ่างก็มาถึง หลังจากกินข้าวเช้าเสร็จแล้ว พวกเขากอกจากเรือนไปพร้อมกัน

อากาศในวันนี้เริ่มร้อนขึ้น เสวี่ยหยวนจิ้งจึงสวมชุดคลุมยาวสีเทาแถบสีฟ้าซึ่งเนื้อผ้าทำมาจากใยกล้วย คาดเข็มขัดไว้ที่เอว ทำให้เขาหล่อเหลาและสูงโปร่งยิ่งขึ้น บางครั้งเขาจะหันมามองเสวี่ยเจียเยว๋ นัยน์ตาคู่นั้นเป็นประกายด้วยความอบอุ่น ทำให้เธอรู้สึกว่าคุณชายท่านนี้อ่อนโยนและถ่อมตัวราวกับหยกงาม

เมื่อคิดถึงบทบาทตัวละครที่โดดเด่นของเสวี่ยหยวนจิ้งในตอนแรก และมองคนที่หล่อเหลาอ่อนโยนตรงหน้าผู้นี้ เสวี่ยเจียเยว๋ก็รู้สึกว่าคุณชายประสบความสำเร็จไม่น้อย

หากจะกล่าวว่าเธอค่อนข้างมีความคิดที่หลงตัวเองก็ไม่ผิดนัก ถ้าไม่ใช่เพราะเธอมาที่นี้อย่างกะทันหัน แล้วเปลี่ยนแปลงบางสิ่งบางอย่าง พระเอกอย่างเสวี่ยหยวนจิ้งก็คงไม่มีทางเป็นชายหนุ่มผู้อ่อนโยนและหล่อเหลาเหมือนคนตรงหน้านี้ แต่คงเป็นเหมือนกับคนในอดีตอยู่กระมัง

ไม่รู้ว่เพราะเหตุใด พอคิดถึงชะตากรรมและบทบาทของเสวี่ยหยวนจิ้งในตอนแรก เปรียบเทียบกับเขาในตอนนี้ เสวี่ยเจียเยว๋มักรู้สึกสบายใจอยู่เสมอ

เธอรู้สึกว่าการทำงานที่เป็นอย่างนี้ก็ดีเหมือนกัน เป็นคนธรรมดาๆ ใช้ชีวิตเรียบง่าย และแก่ชราไปตามธรรมชาติ แบบนี้ย่อมดีกว่าสิ่งอื่นใด

ขณะที่เสวี่ยเจียเยว๋กำลังคิดในใจนั้น จู่ๆ มือขวาของเธอก็ถูกใครบางคนจับเอาไว้ พอเงยหน้าขึ้นมองก็เห็นว่าเสวี่ยหยวนจิ้งหันหน้ามามองเธออยู่ ดวงตาของเขาเป็นประกายราวกับมีรอยยิ้มสดใสอยู่ภายใน

“เหตุใดช่วงนี้เจ้าถึงเหม่อลอยบ่อยนัก รีบเดินเร็วเข้า ถ้าช้ากว่านี้จะไปไม่ทันดูการแข่งเรือมังกรเอาได้”

เสวี่ยเจียเยว๋รับรู้ได้ถึงความอบอุ่นจากฝ่ามือของเขา...

ไม่รู้ว่เพราะเหตุใดเธอถึงได้รู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก ทั้งที่ในอดีต

เสวี่ยหยวนจึงก็จูงมือเธอเช่นนี้อยู่บ่อยครั้ง กระทั่งเคยกอดเธอ แต่ช่วงนี้เสวี่ยเจียเยว่ไม่เพียงต่อต้านอ้อมกอดของเธอ แม้แต่การจับมือยังรู้สึกอึดอัดนัก

เธอพยายามดึงมือตนเองให้หลุดจากการเกาะกุมของอีกฝ่ายโดยไม่กล่าวอันใด อยากจะสลัดมือของเสวี่ยหยวนจิ้งออกไปให้ได้โดยเร็ว

เสวี่ยหยวนจิ้งสังเกตเห็น จึงหยุดฝีเท้าและมองแม่หางน้อยพร้อมขมวดคิ้วแน่น

แต่ทำไมปล่อยมือ ซ้ำยังจับให้แน่นขึ้น ทำให้เสวี่ยเจียเยว่ไร้หนทางที่จะเดินหลุดออกไปได้

“เจ้าเป็นอันใดไป” เขาเอ่ยถาม “ไม่ชอบให้ขำจูงมือเจ้าหรือ”

เสวี่ยเจียเยว่สวมหมวกใบเดิม ใบหน้าของเด็กสาวจึงซ่อนอยู่ภายใต้ผ้าโปร่งสีขาว ทำให้เสวี่ยหยวนจิ้งไม่อาจเห็นสีหน้าของอีกฝ่ายได้ แต่ก็พอรู้ว่าแม่หางน้อยกำลังก้มหน้าอยู่

เสวี่ยเจียเยว่ไม่ตอบ เอาแต่ก้มหน้า เธอไม่รู้ว่าตนควรจะกล่าวอันใด แต่เธอไม่ใช่คนโง่ เพราะสังเกตเห็นว่าท่าทีของเสวี่ยหยวนจิ้งนั้นเปลี่ยนไป

เธอไม่อยากจะให้เป็นเช่นนี้ อยากเป็นน้องสาวของเขาตลอดไป แต่ทุกครั้งเขาก็มักจะแกล้งเธอเช่นนี้ คนสองคนอยู่ด้วยกันทุกวัน เป็นไปไม่ได้ที่เธอจะไม่รู้เลยสักนิด

เสวี่ยเจียเยว่ไม่สบายใจและเกิดความขัดแย้งในใจของเธอ ทุกๆ วันเธอรู้สึกเหมือนเดินอยู่บนน้ำแข็งบางๆ อีกทั้งยังกังวลกับผลที่จะได้รับและสูญเสีย

เธอไม่ชอบความรู้สึกเช่นนี้เลย จึงไม่กล้าที่จะให้เสวี่ยหยวนจิ้งทำตัวสนิทชิดเชื้อกับตนได้ตามอำเภอใจอีก แต่เพื่อไม่ให้มีพิรุณมากเกินไป เธอจะเป็นฝ่ายเข้าไปกอดแขนและทำตัวออดอ้อนเขา แม้ว่าจะต่อต้านตอนที่เขาเป็นฝ่ายเข้ามาจับมือและกอดเธอก็ตาม

เมื่อเห็นว่าเสวี่ยเจียเยวไม่ตอบ เสวี่ยหยวนจึงก็รู้สึกกังวลใจขึ้นมา และแอบหวาดกลัวอยู่เล็กน้อย

ช่วงที่ผ่านมานี้เขาไม่ได้ซ่อนความรู้สึกของตนที่มีต่อเสวี่ยเจียเยว่ บางครั้งก็ตั้งใจแสดงออกมาอย่างชัดเจน ประการแรกก็เพื่อหยั่งเชิง ประการที่สองคืออยากให้เด็กสาวค่อยๆ ปรับตัวกับเรื่องเหล่านี้ แต่คิดไม่ถึงเลยว่าอีกฝ่ายจะมีท่าทีต่อต้านเมื่อเขาเข้าไปใกล้...

“เหตุใดเจ้าถึงไม่พูด” แวตตาของเสวี่ยหยวนจึงเริ่มเคร่งขรึม ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงตึงเครียด “เจ้าลืมนึกถึงความสัมพันธ์ของพวกเราสองคนไปแล้วหรือ เจ้ามีเรื่องอะไรไปไม่บอกข้า”

เสวี่ยเจียเยวยังคงก้มหน้าอย่างตื้อรั้นโดยไม่พูดอะไร

ความจริงแล้วเธอมักจะปากร้ายเมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่น หากสิ่งใดที่ทำให้ไม่มีความสุข เธอจะหลีกเลี่ยงทันที ไม่เก็บเอาไว้ให้ตนอึดอัดใจเด็ดขาด แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าเสวี่ยหยวนจึง โดยเฉพาะหลายวันที่ผ่านมานี้ เธอไม่กล้าพูดอะไรให้มากความนัก

เสวี่ยเจียเยวกังวลว่าหากเอ่ยเรื่องที่ตนอึดอัดใจออกมา เสวี่ยหยวนจึงจะมองเธอเช่นไร แต่ถ้าเธอพูดออกไปให้เขารู้ นั่นไม่เท่ากับว่าเป็นการเจาะกระดากหน้าตาให้มีรัฐโหว⁸⁶ หรือกหรือ แล้วต่อไปเธอกับเสวี่ยหยวนจึงจะอยู่ด้วยกันอย่างไร

แม้ว่าเธอจะเชื่อใจและหวังพึ่งพาชายหนุ่ม คิดว่าเขาเป็นคนที่เธอสนิทที่สุดเพียงคนเดียว แต่มันก็เท่านั้น เธอไม่ยอมมีความสัมพันธ์แบบอื่นนอกจากน้องสาวของเขา...

ในใจของเสวี่ยเจียเยวยังคงกังวลกับเรื่องนางเอกทั้งสิบสองคน จิตใต้สำนึกของเธอมักจะคิดว่าเสวี่ยหยวนจึงต้องมีความสัมพันธ์กับพวกนาง

⁸⁶ หมายถึง ความลับถูกเปิดเผย

อย่างแน่นอน ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่กับสตรีทั้งสิบสองคน แต่ก็ต้องมีหนึ่งหรือสองคนที่แตกต่างจากพวกนางทั้งหมดใช่หรือไม่ ยังมีนางเอกแปดคนที่ไม่ปรากฏตัวออกมา ใครจะรู้ว่าพวกนางเป็นคนเช่นไร มีฐานะอย่างไร ทว่าถึงอย่างไร ต้องโดดเด่นกว่าคนทั่วไปอยู่แล้ว

ทันใดนั้นเสวี่ยหยวนจึงจับมือเธอแน่นขึ้น แล้วดึงเธอไปยังตรอกเล็กๆ ที่อยู่ไม่ไกลนัก จากนั้นเบื้องหน้าก็สว่างขึ้น เป็นเพราะชายหนุ่มแหวกผ้าโปร่งบนหมวกของเธอออก เสวี่ยเจียเยว่สัมผัสได้ว่าใต้คางของเธอนั้นร้อนผ่าว เพราะเสวี่ยหยวนจึงบีบใต้คางเธอขึ้นเพื่อให้เงยหน้ามองเขา

ชั่วขณะที่ได้มองดวงตาดำลึบของเขา เสวี่ยเจียเยว่อดที่จะตื่นตระหนกขึ้นมาไม่ได้

เธอรูสึกว่าเสวี่ยหยวนกำลังจะเปิดเผยบางอย่าง ถ้าอยู่ในสภาพที่จากมาคงเรียกว่าหงายไฟในมือ แต่ตอนนี้เธอไม่ยอมให้เห็นต่างในใจบานนี้ขาดเป็นรูโหว่

หากหน้าต่างไม่ขาดเป็นรูโหว่ เธอก็ยังพอจะแก่งทำเป็นว่าตนไม่รู้เรื่องได้ และปฏิบัติต่อเสวี่ยหยวนจึงเหมือนพี่ชายเช่นเดิม ทั้งสองคนจะได้ใช้ชีวิตเหมือนเดิม แต่ถ้ามันขาดแล้ว...

เธอนึกถึงหนีดอกท้อที่เสวี่ยหยวนจึงจะต้องรับผิดชอบอีกแปดดอกฐานะของนางเอกที่แข็งแกร่งกว่าสามารถกำจัดคนที่ไร้อำนาจออกไปได้ง่ายยิ่งกว่าการขยี้มด อีกทั้งในบรรดานางเอกทั้งแปดคนนั้น อาจมีสักคนที่เข้าตาเสวี่ยหยวนจึง หากเป็นเช่นนั้นแล้วต่อไปเธอจะอย่างไร

เสวี่ยเจียเยว่รูสึกหวาดกลัวมากยิ่งขึ้น จึงอดที่จะยกมือขึ้นดึงมือของเสวี่ยหยวนจึงออกจากใต้คางของตนไม่ได้ และอยากให้เขาปล่อยเธอไป ขณะเดียวกันเธอก็หันไปมองทางอื่น เพราะไม่ยอมมองชายหนุ่ม

เมื่อไรที่มองตาของเขา เธอรูสึกหวาดกลัว

เดิมทีเสวี่ยหยวนจึงคิดจะจับใต้คางของเสวี่ยเจียเยว่เท่านั้น แต่พอเห็น

ว่าเด็กสาวต่อต้าน เขาก็จับคางของอีกฝ่ายโดยตรง เพื่อบังคับให้แม่นางน้อยมองมาที่เขา ขณะเดียวกันเขาก็โน้มตัวไปข้างหน้า และดันตัวเสวี่ยเจี๋ยเยวให้ฟิงกับกำแพงเรื้อนข้างทาง ก่อนจะกักขังแม่นางน้อยเอาไว้ด้วยแขนอันแข็งแรงอีกข้างของเขา เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายหนีไปไหนได้

เสวี่ยเจี๋ยเยวเห็นว่าสถานการณ์เป็นเช่นนี้ หัวใจของเธอพลันเต้นรัวขึ้นมาทันที เสวี่ยหยวนจิ้งก็ม่น้ำลงมาราวกับกำลังจะจูบเธอ...

“เจ้ายังไม่ตอบข้าเลย” เสวี่ยหยวนจิ้งมองแววตาของเสวี่ยเจี๋ยเยวและกล่าวเสียงต่ำอีก “เมื่อครู่นี้เหตุใดเจ้าไม่ให้ข้าจูมมือของเจ้า”

เสวี่ยเจี๋ยเยวไม่กล้าสบตาเขา เธออยากจุ่มน้ำลง แต่เสวี่ยหยวนจิ้งเห็นเช่นนั้นก็เพิ่มแรงขึ้นอีก พยายามบังคับให้เธอเงยหน้าขึ้น ขณะเดียวกันเขาก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

“พูดมา”

เสวี่ยเจี๋ยเยวตกใจจนหัวใจเต้นแรงเมื่อได้ยินน้ำเสียงของเขาเช่นนั้น เมื่อถูกจับคางเอาไว้ เธอก็ทำได้เพียงมองเขาเท่านั้น รู้สึกทั้งเสียใจและโกรธจนแทบลุกเป็นไฟ

ช่วงนี้เธอต้องเผชิญกับการกลั่นแกล้งของเสวี่ยหยวนจิ้งทุกวัน พอคิดถึงเรื่องนี้ขึ้นมาก็ยังรู้สึกกระวนกระวายใจ เธอคิดว่าตัวเองแบกรับมามากพอแล้ว

ในที่สุดเธอก็เอ่ยถามเรื่องที่อัดอั้นตันใจมานาน “ท่านพี่ ท่านเพียงอยากจูมมือข้าเท่านั้นหรือไม่อยากกอดข้า หรือไม่อยากทำเรื่องอื่นๆ กับข้าใช่หรือไม่”

จู่ๆ เสวี่ยเจี๋ยเยวก็นึกถึงกางเกงตัวในของเสวี่ยหยวนจิ้งที่ช่วงหลังมานี้เปลี่ยนบ่อยยิ่งนัก ตอนนั้นเธอยังเดาว่าคนในความฝันของเธอคือแม่นางน้อยคนใด แต่เมื่อคิดดูแล้วก็เป็นไปได้มากกว่าจะเป็นเธอ ใบหน้าของเสวี่ยเจี๋ยเยวจึงแดงเรื่ออย่างห้ามไม่ได้

เธอทั้งอายทั้งโกรธ จากนั้นก็ไม่รู้ว่าความโกรธมันหลังไหลมาจากไหน ทำให้เธอปิดทั้งมือที่จับคางและแขนที่ยันกำแพงเพื่อกักขังเธอของเสวี่ยหยวนจิ้ง ออกอย่างรุนแรง และเอ่ยด้วยความโกรธ

“ท่านพี่ ข้าเป็นน้องสาวท่าน ท่านห้ามคิดเช่นนั้นกับข้า”

เสวี่ยหยวนจิ้งได้ยินเพียงเสียงอ้ออึ้งดังอยู่ในหูของเขา รวากับเลือดทั้งหมดในร่างกายสูบฉีดขึ้นไปบนสมองจุดเดียวก็ไม่ปาน เสียงสะท้อนดังก้องในหูทั้งสองข้าง

เสวี่ยเจียเยว่รู้แล้วใช่หรือไม่ แล้วเริ่มรู้ตั้งแต่เมื่อไร มิหน่าละ ช่วงที่ผ่าน มาเด็กสาวถึงได้ขัดขืนตอนที่เขาสัมผัสตัว...

คิดได้เช่นนั้น หัวใจที่เคยเต้นอย่างมั่นคงก็เต้นรัวราวกับจะหลุดออกมา สองมือของเขาพลันสั่นเทาเบาๆ อย่างห้ามไม่ได้ แต่เขายังคงไม่ปล่อยเสวี่ยเจียเยว่ไป ยิ่งใช้แขนแข็งแรงทั้งสองข้างกักขังเด็กสาวไว้กับกำแพงเช่นเดิม

ไม่นานเขาก็เอ่ยกับเสวี่ยเจียเยว่ด้วยเสียงแหบพร่า “เจ้า... เจ้ารู้แล้ว อย่างนั้นหรือ”

เขาไม่กล้าแม้แต่จะมองอีกฝ่าย ทำได้เพียงก้มหน้าก้มตาและมอง รองเท้าบั๊กลายดอกไม้สีฟ้าอ่อนที่เด็กสาวสวมอยู่เท่านั้น

เสวี่ยเจียเยว่ได้ยินเช่นนั้น หัวใจก็สั่นสะท้านขึ้นมาอย่างฉับพลัน

เป็นอย่างที่คิดเอาไว้... เป็นอย่างที่คุณคิดเอาไว้จริงๆ แล้วต่อจากนี้เธอควร ทำอย่างไรดี เรื่องพี่น้องเปลี่ยนเป็นคนรัก เหตุใดถึงได้เกิดขึ้นกับเธอ ไม่เคย คิดมาก่อนเลยว่ามันจะเกิดขึ้นกับเธอจริงๆ

ตอนนี้สมองของเธอขาวโพลนว่างเปล่า เป็นเวลานานจึงได้สติกลับมา จากนั้นเธอก็ตั้งสติดีๆ แม่เสวี่ยหยวนจิ้งจะก้มหน้า แต่ก็เห็นได้ชัดว่าใบหน้า ของเขาแดงก่ำ คงเป็นเพราะตอนนี้เขากำลังเขินอายอยู่กระมัง...

สุดท้ายเสวี่ยเจียเยว่ก็ไม่อยากให้ชายหนุ่มลำบากใจไปมากกว่านี้ ขณะ เดียวกันเธอก็ยังต้องการพี่ชายอย่างเขาอยู่ หลังจากครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง เธอจึงเอ่ย

ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนเบาๆ

“ท่านพี่ ตอนนั้นท่านก็เคยพูดว่าจะปฏิบัติต่อข้าเหมือนน้องสาวแท้ๆ และบอกให้ข้าเห็นท่านเป็นพี่ชายแท้ๆ เหมือนกัน หลายปีมานี้ ข้า... ในใจของข้านั้นก็เห็นท่านเป็นพี่ชายแท้ๆ มาโดยตลอด ไม่กล้าคิดเป็นอื่นกับท่านแม้แต่น้อย อีกอย่าง... ข้าคิดว่าพวกเราเป็นพี่น้องกันเช่นนี้ก็ดีมากอยู่แล้ว ท่านอย่า...”

เดิมทีเสวี่ยเจียว่วยอยากช่วยกำจัดความคิดที่เสวี่ยหยวนจิ้งมีต่อเธอออกไป และต่อไปพวกเขาก็เป็นพี่น้องกันได้ แต่คิดไม่ถึงเลยว่ายังพูดไม่ทันจบ ก็เห็นเสวี่ยหยวนจิ้งเงยหน้ามองเธออย่างกะทันหัน ตาดำขลับคู่นี้มีความขุ่นเคืองแฝงอยู่

“ไม่ ข้าไม่อยากเป็นพี่ชายเจ้า แต่อยากเป็นสามีของเจ้า เจ้าอย่าคิดว่าข้าเป็นพี่ชายอีกเลย จากนั้นไปให้เจ้าปฏิบัติต่อข้าเหมือนสามีเถิด”

ปฏิกิริยาแรกของเสวี่ยเจียว่วยคือตะลึงงันไปชั่วขณะ จากนั้นเธอก็รู้สึกทั้งโกรธทั้งอยากจะหัวเราะ

“ตอนแรกท่านบอกว่าอยากเป็นพี่ชายของข้า ให้ข้าปฏิบัติต่อท่านเหมือนพี่ชาย แต่ดูตอนนี้สิ ท่านไม่อยากเป็นพี่ชายของข้าแล้ว แต่อยากเป็นสามี และจะให้ข้าปฏิบัติต่อท่านเหมือนสามีอย่างนั้นหรือ ท่านคิดว่าข้าเป็นอะไร ข้าต้องทำตามที่ท่านต้องการเช่นนั้นหรือ ข้าขอกล่าวตามตรงเถอะ ข้าไม่รู้ว่าจะมองท่านเป็นสามีได้เยี่ยงไร กระทั่งทั้งชีวิตนี้ข้าก็ยังไม่รู้ว่าจะทำได้หรือไม่”

ความโกรธในใจของเธอทวีคูณขึ้น จิ้งบัดแขนเสวี่ยหยวนจิ้งอย่างรุนแรงเพื่อหนีออกมาจากตรงนั้น แต่ก็เหมือนกับแมลงเม่าเขย่าต้นไม้ แม้จะบัดแรงเพียงใด แต่มีหรือว่าจะหลุดพ้นได้

สุดท้ายความโกรธก็มาถึงระดับสูงสุด เสวี่ยเจียว่วยก้มตัวลงเพื่อลอดใต้แขนทั้งสองข้างของเสวี่ยหยวนจิ้งและวิ่งออกไปทันที

ทว่าเพิ่งวิ่งไปได้สองก้าว เสวี่ยหยวนจิ้งก็จับแขนของเธอเอาไว้อีกครั้ง และครั้งนี้เข้าใช้แรงมากขึ้น ก่อนจะผลักเธอให้หลังชนกับกำแพงเรือนที่อยู่

ข้างทางเช่นเคย จากนั้นจึงโผล่เข้ามาแนบชิดกับเธอ

ตอนนี้เสวี่ยเจียเยวี่ไม่อาจหลีกเลี่ยงหนีไปไหนได้ อีกทั้งเสวี่ยหยวนจิ้งยังเข้ามาใกล้ชิดขนาดนี้ กระทั่งเธอสัมผัสได้ถึงความร้อนระอุบนร่างกายของเขา

ด้วยเหตุนี้เสวี่ยเจียเยวี่จึงตั้งโกรธทั้งอายุ จนอดที่จะเอ่ยตำหนิเขาไม่ได้
“ปล่อยข้าเจ้าค่ะ”

ทันทีที่เอ่ยจบก็รู้สึกได้ว่าริมฝีปากของเธออุ่นวาบขึ้นมา...

เพราะเสวี่ยหยวนจิ้งกำลังจูบเธอ!